

๑

หญิงสาวร่างระหงในชุดสีดำแบบทันสมัยอุ้มเด็กน้อยวัยขวบเศษก้าวเข้ามาในศาลาที่ตั้งสวดพระอภิธรรมศพ ในระหว่างพระสงฆ์กำลังสวดพระอภิธรรม ๗ คัมภีร์* กลายเป็นจุดสนใจของคนในศาลาที่นั่งประนมมือรับฟังเสียงสวดมนต์อย่างสำรวม ทุกคนต่างหันมามองเธอเป็นตาเดียว และส่วนหนึ่งให้ความสนใจกับกระเป๋าดูแปลกไปใหญ่ที่หญิงสาวลากเข้ามาและเด็กน้อยที่อุ้มอยู่ในอ้อมแขน ก่อนหันไปพูดซุบซิบสลับกับปรายตามองเหยียดหยามอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

หญิงสาวรับรู้ว่ามีสายตาหลายคู่มองเธออยู่ และรู้ด้วยว่ากำลังซุบซิบนินทาเรื่องอะไร แต่เธอไม่ใส่ใจ ดวงตาเธอจดจ่ออยู่ที่โลงสีขาว ซึ่งวางอยู่ท่ามกลางแจกันดอกกุหลาบสีขาวสลับชมพูที่จัดวางอย่างสวยงาม ใกล้โลงสีขาวมีรูปถ่ายขนาดใหญ่ของหญิงสาวในชุดราตรี ไม่ต่างจากภาพชุดที่ถ่ายสำหรับงาน

* พระอภิธรรมนี้ถือเป็นหลักธรรมชั้นสูงในพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงโปรดพุทธมารดาและเหล่าเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพียงครั้งเดียว นิยมสวดในงานศพ มี ๗ คัมภีร์ ประกอบด้วยบท พระสังคณี พระวิมังค์ พระธาตุกถา พระปุคคัลบัญญัติ พระกถาวัตถุ พระยมก พระปัญฐาน

มงคลแต่อย่างใด ใบหน้าหญิงสาวในภาพนั้นยิ้มแย้มอย่างสดใส ดวงตาสีเดียว กับเธอทอประกายแห่งความสุข ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่แปลกแต่อย่างใดที่เจ้าสาวในภาพ จะสดใสว่าจริงเช่นนี้ แต่มันกลับทำให้คนมองสลดหดหู่ใจ รูปพวกนี้สมควรวาง ไว้ให้คนชื่นชมที่ห้องจัดเลี้ยงในงานวิวาห์ หาใช่มาวางไว้ที่หน้าหีบศพในศาลาที่ พระกำลังสวดอภิธรรมเคล้าเสียงร่ำไห้ อย่างอาลัยอาวรณ์ของญาติมิตรที่ยังตัดใจ มิขาดเช่นนั้น

หน้าชุดรับรองสำหรับแขกผู้ใหญ่และเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม พรหมผืน หนาปูทับเสื้อพลาสติกขนาดใหญ่ที่ทอเป็นผืนเดียว ลาดเต็มพื้นที่ว่างจากบริเวณ ที่วางหีบศพถึงยกพื้นที่ซึ่งพระภิกษูกำลังนั่งสวดพระอภิธรรมอยู่ บนพรหมผืน หนาบรรดาญาติของผู้ล่วงลับนั่งประนมมือรับฟังบทสวดมนต์ บางคนกำลัง ชีบน้ำตาที่ซึมออกมา หนึ่งในนั้นคือหญิงวัยกลางคนที่ดวงตาแดงก่ำจากการร่ำไห้ และกำลังได้รับการปลอบโยนจากญาติๆ ซึ่งเป็นผู้หญิงต่างวัยที่นั่งอยู่ด้วยกัน และทุกสายตาก็เหลียวไปที่ร่างซึ่งมาหยุดยืนมองรูปถ่ายหน้าหีบศพ

“แม่ก้อย” เสียงเรียกชื่ออย่างคาดไม่ถึงดังขึ้น แม่ไม่ตั้งใจจนกลบเสียงพระ ที่กำลังสวดอภิธรรม แต่เรียกให้สายตาทลายคู่เพ่งมองหญิงสาวเจ้าของชื่ออย่าง เพ่งพิศมากขึ้น ก่อนที่เสียงนินทาจะดังกลบเสียงพระสวด หญิงสาววัยใกล้เคียง กับคนที่ตกเป็นเป้าสายตาก็ยืนขึ้น เดินเข้าไปหา กระซอกแขนแล้วถามล่อใจฟัน

“นั่งก้อย ใครให้แกมา” หญิงสาวนามแจ่มจันทร์ถามเสียงเซียว ทั้งยัง ออกแรงลากเจ้าของชื่อ

คนถูกกระซอกแขนจนเกือบเซ มองกลับสายตาแข็งกร้าว เธอกล่าวว่าแรง กระซอกของแจ่มจันทร์จะทำให้เด็กหญิงในมือร่วงตกลงไปได้ จึงขึ้นตัวเอา วาง กระเป๋าลากมาแล้วผลักแจ่มจันทร์กลับพร้อมพูดเสียงล่อใจฟัน

“ปล่อยแขนฉัน”

“ไม่ปล่อย ออกไปจากศาลาเลยนั่งก้อย” แจ่มจันทร์ทำหน้าขบเซียวเคี้ยว ฟัน ไม่ยอมปล่อยแขนหญิงสาวที่หวังอัปเปหิออกไปเสียจากงานศพ

“เธอมีสิทธิ์อะไรมาไล่ฉัน แล้วปล่อยแขนฉันได้แล้วนะ” ก้อยหรือ กณิศาก็ไม่ยอมเช่นกัน เมื่อแจ่มจันทร์ไม่ยอมฟังเสียง ยังคิดจะกระซอกแขนทั้งที่ เธออุ้มเด็กเอาไว้ในมือ หญิงสาวจึงผลักอีกครั้งด้วยแรงทั้งหมด แจ่มจันทร์ผงะ

ไปข้างหลังแล้วล้มลงกันกระแทกพื้นทันที

“โอย! อี...” แจ่มจันทร์ร้องโอดโอย ยกนิ้วชี้หน้าผรุสวาทด้วยความโกรธ แต่มีเสียงवादห้ามไว้

“หยุดเสียที นี่มันในวัดในวา พระก็กำลังสวดอยู่” หญิงวัยกลางคน โบหน้าซีดเขียวไร้การปรุงแต่ง ดวงตาแดงก่ำจากการร่ำไห้หันมาห้ามทั้งคู่ แม้เสียงปรามนั้นจะตะคอกแต่ไม่ได้ดังเกินไปเพราะแค่สองคนอยู่ด้วยกันก็เป็นป่า สายตามากพอแล้ว จึงไม่อยากร่วมวงตกเป็นเหยื่อจากดวงตาก็หลายๆ คู่ไปด้วย ก่อนที่นางจะหันไปหากณิศาที่มองมาอย่างสำนึกผิดและขอภัยอยู่ในที

“กลับไปคอยที่บ้านก่อน”

“แม่!” กณิศาฟ้องเสียงละห้อย แต่ไม่กล้าเอ่ยอันใดอีกเมื่อเห็นแววดา แข็งกร้าวระคนตัดพ้อของนางสายบัวผู้เป็นมารดา หญิงสาวรีบยกมือไหว้ทั้งที่มีเด็กน้อยในอ้อมแขน อ่อนหวานเบาๆ

“ให้ก้อยจตุรบุบปากที่เกิดก่อนได้ไหมคะ”

“จะบอกอะไรละ บอกว่าน้องซัวๆ ที่มันหนีไปกับแฟนของพี่สาวตัวเอง กลับมาแล้วนะหรือ” แจ่มจันทร์ได้ทีจึงพูดถากถางขึ้นอีกทั้งคำพูดและสายตา เพราะเจ็บใจที่ถูกกณิศาทำให้เจ็บตัวจนกันระบมในเวลานี้ แต่เธอก็ถูกปรามเบาๆ จากมารดาตบเอง

“พอที่เถอะจันทร์” แล้วหันไปพูดกับหญิงสาว “กลับไปคอยที่บ้านเถอะ แม่ก้อย ให้นายชาติขับรถไปส่ง” นางสาวผู้มีความดีเป็นน้าบอกหลานสาว ก่อนหันมองหาชายที่เอ่ยชื่อเพื่อจะนำไปส่งกณิศาที่บ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากวัดนี้เท่าใดนัก เมื่อไม่เห็นอยู่ในสายตาจึงหันไปสั่งบุตรสาวของตนเอง

“จันทร์ไปตามนายชาติมาซิ”

“ผมขับรถไปส่งเองครับ” เสียงทุ้มแทรกขึ้นจากด้านหลังของหญิงสาวที่กำลังถูกกีดกันออกไปให้พ้นจากบริเวณงาน ทุกคนหันไปมองพร้อมเพรียงกัน ชายเจ้าของคำพูดยิ้มบางๆ ให้ทุกสายตา ก่อนจะหันมาค้อมศีรษะให้กณิศา

“เชิญครับคุณก้อย” เขาเอ่ยชวนอย่างสนิทสนม แล้วหยิบกระบะเปาเดินทางของเธอมาถือเอาไว้ เพื่อไม่ให้หญิงสาวปฏิเสธได้

กณิศามองชายหนุ่มแล้วหันกลับไปมองมารดาที่ยังวางหน้านิ่งเหมือน

ไม่ไยดี ไม่เหมือนลำรวยและแจ่มจันทร์ที่ยังจับจ้องเธอและเด็กน้อยในอ้อมแขน ผู้เป็นน้ำพักพูน้ำสนับสนุน ส่วนแจ่มจันทร์ผู้เป็นลูกกลับแสร้งมุ่มปากส่งสายตาเหยียดหยาม กณิศไม่สนใจคนทั้งคู่เท่ามารดาของตนเอง และรู้สึกเจ็บแปลบเมื่อนางสายบัวเมินหนี หันไปสนใจกับเสียงสวดพระอภิธรรมต่อ หญิงสาวตัดสินใจเดินตามชายคนดังกล่าวไป เพราะขี้นยืนอยู่ตรงนี้ต่อ นอกจากจะเป็นเป้าสายตาคนขึ้นแล้ว หัวตาเธอก็เริ่มร้อน น้ำตาที่เกิดจากความน้อยใจมารดากำลังจะเอ่อคลอ แต่ยังมีวายหันไปมองรูปถ่ายของกนกกรที่สาวที่ล่องลับอย่างสำนึกผิดที่ตนยังไม่ได้มีโอกาสจัดรูปหน้าหีบศพเพื่อขอโหสิกรรมในสิ่งที่ผ่านๆ มา

สายตาทหลายคู่เฝ้ามองจนกณิศอ้อมเด็กน้อยออกไปนอกศาลา เดินตามชายหนุ่มไปที่ลานจอดรถ แล้วหันกลับมาซุบซิบพูดคุยจนบางคนตั้งหน้าตั้งตาพูดถึงเรื่องของหญิงสาว จนลืมไปว่าเวลาและสถานที่นี้พึงอยู่ในความสำรวม

“ถ้าเป็นลูกสาวฉัน จะดีให้หลังลายแล้วขังไว้ในห้องไม่ให้ออกมาらん หนีตามผู้ชายไปแบบนี้หรือก”

“หน้าไม่อาย ยังมีหน้ากลับมาอีก แถมกระเตงลูกมาด้วย เป็นฉันจะตะเพิดไปให้ไกลไม่ให้เหยียบเข้าบ้านหรือก ชายขี้น้ำจริงก”

“เด็กที่อ้อมมานะเหมือนจะเป็นผู้หญิงเสียด้วย คอยดูเถอะอีกหน่อยก็หัวกระไดไม่แห้ง ดอกทองเหมือนแม่ฉันนั่นแหละ”

“แอ้ม!”

เสียงกระแอมดังขึ้นด้านหลังวงนิทาจนทั้งหมดสะดุ้งโหยง หุบปากที่กำลังจะด่าว่าอย่างเมามัน แต่ไม่มีสักคนที่จะกล้าหันกลับไปมองว่าผู้ใดส่งเสียงขัดจังหวะขึ้น มือที่ประนมไว้แค่ระดับตักรีบยกขึ้น ก้มหน้าสำรวมประหนึ่งคนซาบซึ้งในรสพระธรรม แต่ยังมีวายชายตามองซึ่งกันและกันเป็นระยะๆ เหมือนจะมีสัญญาณบอกว่าเรื่องที่ถูกต้อนยังไม่จบไม่สิ้น ในขณะที่คนส่งเสียงขัดขึ้นด้วยความรำคาญนั้นหันไปมองตามร่างหญิงสาวที่ถูกนิทาอย่างเวทนา ต่อไปแม้จะเสร็จจัดงานศพของกนกกรแล้ว แต่เธอจะต้องตกเป็นเหยื่อจากปากของชาวบ้านไปอีกนานทีเดียว

หนทางที่ทอดยาวไปข้างหน้าแม้จะเป็นเพียงถนนลูกรังสีแดงฝุ่นฟุ้งกระจายยามหน้าแล้ง ที่เห็นกันเจตาในชีวิตชนบททางไกลความเจริญเช่นเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ แต่สองข้างทางหาได้มีตมิตหรือรถคร่อม เพราะมีดวงไฟให้แสงสว่างเป็นระยะๆ เรียกได้ว่าไม่อันตรายจากสัตว์ร้ายสำหรับคนเดินเท้าในเวลาค่ำคืน แต่สำหรับอันตรายจากน้ำมือมนุษย์นั้น แม้จะมีไฟทางส่องสว่าง หรือจะเป็นแสงจากพระอาทิตย์ดวงกลมโตเวลากลางวันสักๆ ผู้มีจิตใจหยาบช้าก็สามารถทำสิ่งผิดกฎหมายไว้ซึ่งมนุษยธรรมได้โดยไม่สนใจเวลาเวลา

ภายในรถกระบะโฟร์วีลคันใหม่เอี่ยมที่กำลังแล่นไปข้างหน้าอย่างช้าๆ หญิงสาวอุ้มเด็กน้อยที่พลัดหลบลับอิงอกเอาไว้ สายตาเธอมองไปข้างหน้าอย่างสนใจ เวลาเกือบสองปีที่ได้เหยียบย่างมาที่แห่งนี้ทำให้เห็นถึงความแปลกตาสองข้างทางที่เคยรกร้างไปด้วยต้นไม้ไร้ประโยชน์และวัชพืช กลางคืนก็มีตมิตหินจนไม่มีใครกล้าเดินผ่าน มาบัดนี้กลับสว่างไสวไปด้วยไฟทางสีนวลที่ส่องเป็นระยะๆ ต้นไม้รกรก ข้างทางก็ตัดแต่งเป็นรูปเป็นทรงไม่ให้งก้านเกิดเงาบดบังแสง เมื่อผ่านชุมชนก็เห็นบ้านเรือนริมถนนต่างพร้อมใจกันติดไฟส่องสว่างหน้าบ้านตนเอง ผิดไปจากเมื่อก่อนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

“แปลกตาใช่ไหม” สารทิ่หนุ่มถามขึ้นเมื่อเห็นว่าภนิศาสนใจมองข้างทางเป็นนานสองนาน จนไม่พูดคุยกับเขาเลยตลอดเส้นทางที่ผ่านมา

หญิงสาวเหลียวมามองเขาช้าๆ ก่อนพยักหน้าให้เล็กน้อย แต่ไม่ได้เอ่ยวาจาอันใด ชายหนุ่มจึงพูดต่อ

“พี่ชายผมเป็นคนเข้ามาพัฒนาและปฏิรูปความเป็นอยู่ของคนที่นี่ ถนนหลายสายลาดยาง บางสายแม้ไม่มีงบประมาณมาลาดยางมะตอย แต่ก็ถมลูกรังอัดแน่นฝนตกไม่ละ ไม่เป็นหลุมเป็นบ่อ แล้วก็ติดไฟส่องสว่างทุกสายเพื่อความปลอดภัยของผู้สัญจร หน้าบ้านก็ขอความร่วมมือให้เปิดไฟถนนหนึ่งดวงตลอดคืน คุณก็อย่ารู้ใหม่ว่าลตปัญหอาชญากรรมได้มากที่เดียวนะครับ”

ชายหนุ่มพูดอย่างภูมิใจเสมือนเป็นคนทำโครงการดังกล่าวเสียเอง แต่เหมือนหญิงสาวผู้ร่วมโดยสารมาในรถจะไม่ให้ความสนใจมากเท่าใด เธอแค่พยักหน้ารับทราบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เขาก็เข้าใจดี เวลานี้จิตใจหญิงสาวคงหดหู่กับการเสียชีวิตของพี่สาวและเหตุพิพาทในวัดเมื่อสักครู่

“น้องชื่ออะไรครับ ผู้หญิงใช้หรือเปล่า” เขาอยากหาเรื่องคุยกับเธอจึงถามถึงเด็กน้อยที่หลับอยู่แนบอก แม้จะรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาอีกครั้งหลังทำใจได้ไม่นาน เพราะกณิศานับเป็นคนบ้านเดียวกันที่เห็นกันมาตั้งแต่เด็กๆ และเขาก็แอบชอบเธอมาตั้งแต่เริ่มแตกพาน เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงคนแรกที่ชอบและคิดจะจีบแต่เวลานั้นทั้งตัวเขาและกณิศาต่างเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ จะมีพบเจอกันบ้างก็ตอนปิดเทอม เขาจำได้ดีว่าจะยิ้มอย่างซัดเซนเสียทุกครั้งเมื่อพบเจอหญิงสาวไม่ว่าสถานที่ใด พบเจอตามลำพัง หรือมากับบุคคลอื่น

กณิศาและกนกกรพี่สาวนับเป็นสาวหน้าตาดีถึงขั้นสวยที่สุดในหมู่บ้าน ทำให้เป็นที่หมายปองของชายหนุ่มทั่วไป ตัวเขาจึงมีคู่แข่งเป็นจำนวนมาก แต่เรียกได้ว่ายังไม่ได้เปิดตัวลงแข่งขัน ร่างวัลแห่งชัยชนะก็มีคนคว้าไปเสียแล้วเมื่อกณิศาหนีหายไปพร้อมชายอีกคนที่กำลังจะแต่งงานกับกนกกร เป็นที่กล่าวขานกันไปทั่วทั้งหมู่บ้าน ตอนกณิศาหายหน้าไปใหม่ๆ ครอบครัวของเธอแทบจะเข้าหน้าชาวบ้านไม่ติด ไม่พบปะเพื่อนบ้าน ไม่กล้าเห่ยนบ่างไปในตลาด เพราะทนกับคำถามและสายตาเหยียดหยามของคนเหล่านั้นไม่ไหว

กนกกรที่ถูกน้องสาวแย่งคนรักไปเสียใจทุกซึ่ใจมากมายแต่คงไม่เท่านั้นางสายบัวผู้เป็นมารดา เพราะถือว่าอับอายชาวบ้านเป็นสองเท่า ลูกสาวคนโตเป็นฝ่ายซนหมากทั้งที่เตรียมการไว้เรียบร้อยแล้ว ส่วนลูกสาวคนเล็กก็ทำเรื่องามหน้าหนีตามคู้รักของตัวเองไป อันเป็นเหตุให้งานแต่งของพี่สาวต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย

ส่วนตัวเขาก็แทบไม่เป็นผู้เป็นคน หมดอาลัยในชีวิตไปพักใหญ่ แต่ไม่มีใครรู้ว่าสาเหตุมาจากเรื่องของกณิศา เพราะเขายังไม่ทันได้เอ่ยปากให้ใครรู้ว่าชอบเธอ กับเจ้าตัวแล้วยังไม่เคยได้เผยความในใจเพื่อสานต่อความสัมพันธ์แต่อย่างใด เรียกได้ว่าเขอกหักเสียตั้งแต่ในมุ้งเลยทีเดียว

“ลูกสาวค่ะ ชื่อรวงข้าว” เสียงตอบสั้นๆ ของกณิศารั้งชายหนุ่มกลับมาจากความหลังที่กำลังหวนรำลึก

“ชื่อน่ารักจังนะครับ คงจะเหนื่อย หลับปุ๋ยเลย” เขายิ้มให้เธอแม่ไม่มีรอยยิ้มหรือคำพูดตอบแต่อย่างใด

หญิงสาวปล่อยให้ความเงียบครอบครองพื้นที่ภายในห้องผู้โดยสาร

อีกครั้ง ชายหนุ่มลอบถอนหายใจซำๆ คงเปล่าประโยชน์ที่จะชวนเธอพูดคุย แม้ยากจะถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของเธออีกมากมาย เขาพารถมุ่งหน้าไปยังจุดหมายซึ่งเป็นบ้านหลังงามที่มีอาณาบริเวณกว้างขวางพอสมควร

รถคันใหม่เอี่ยมแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้านที่เปิดไฟสว่างไสวทว่าดูเงียบเหงาจนวังเวง นิพลเปิดประตูลงจากที่นั่งคนขับอ้อมมาเปิดประตูให้ภรรยา ชายหนุ่มส่งมือไปหวังรับเด็กน้อยมาอุ้มเอาไว้เพื่อให้ภรรยาลงจากรถได้อย่างสะดวก ทว่าหญิงสาวปฏิเสธไม่ยอมส่งเด็กหญิงตัวน้อยที่อุ้มเอาไว้แนบอก ขยับลงจากรถด้วยตนเองจนนิพลต้องรีบหลบทางให้ แล้วเดินไปยกกระเป๋าเดินทางลงจากกระบะท้าย

ภรรยาหยุดยืนหน้าบ้านครั้งตึกครั้งไม่หลังเดิม บ้านที่ไม่ได้มาเหยียบเป็นเวลาสองปีกว่า บ้านแสนสุขที่อบอุ่นไปด้วยความรักในอดีต แต่บัดนี้เวลานี้บ้านกลับดูวังเวงเงียบเหงา ช่วงเวลากลางคืนไม่ได้เป็นเงื่อนไขทำให้บ้านดูเหงาลงไปมากนัก แต่นั่นเป็นเพราะความสูญเสียที่เกิดขึ้นในบ้าน บ้านที่มีแม่เป็นหัวหน้าครอบครัวตั้งแต่บิดาเสียชีวิตไปตอนเธอเรียนมหาวิทยาลัยปีแรกเท่านั้นเอง แม่ต้องอยู่กับกณกรตามลำพังเพราะตัวเองเข้าไปเรียนระดับอุดมศึกษาที่กรุงเทพฯ ขณะที่กณกรเรียนวิทยาลัยอาชีวะอยู่ที่บ้านเกิด

วันหยุดไม่ว่าจะช่วงยาวเช่นปิดเทอมหรือช่วงสั้นเช่นเสาร์อาทิตย์หรือวันนักขัตฤกษ์ ภรรยา ก็พยายามกลับมาบ้าน งานของเธอคือช่วยแม่ดูแลสวนผลไม้และไร่่อ่งุ่น ส่วนกณกรนั้นถนัดทำงานบ้านมากกว่าออกไปตากแดดให้เหงื่อไหลไคลย้อย จนบางครั้งแม้อย่อยแฉว่าสาวชาวกรุงไม่กลัวแดด แต่สาวบ้านนอกกลับกลัวแดดยิ่งกว่ากลัวผี การได้นอนหนุนตักแม่ และรับประทานอาหารพร้อมหน้าสามคนแม่ลูกเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดหลังบิดาจากไป แต่เวลานี้ภาพแห่งความสุขเหล่านั้นไม่มีวันหวนคืนมาอีกแล้ว

ภรรยาเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมาข้างแก้ม ก่อนมองหาคณะพาเดินทางที่นิพลยกลงมาจากรถท้าย ชายผู้นี้หัวใจยังถือไว้มิได้วางลง ซ้ำยังหัวเดินไปมองที่ประตูหน้าบ้าน

“คุณก้อยมีกุญแจไหมครับ บ้านล็อกนี่นา” นิพลหันกลับมาถาม ก่อนจะ

มองเลยไปท้ายรถของเขาที่เห็นดวงไฟสาดส่องเข้ามา พร้อมเสียงเครื่องยนต์รถมอเตอร์ไซด์เก๋าๆ ที่ดังหนวกหูเข้ามาจอดใกล้แทบจะชนกณิศา จนเธอต้องขยับหนี แล้วแจ่มจันทร์ที่นั่งซ้อนท้ายมาก็ยื่นกุญแจทั้งพวงให้

“بابัวใช้ให้เอามา” พุดจบแจ่มจันทร์ก็วางกุญแจพวงหนักลงบนฝ่ามือที่แบออกไปรับของกณิศาอย่างแรงจนมือตกลงเล็กน้อย แจ่มจันทร์ส่ายสะมุ่ปากไล่ใจ ก่อนหันไปสั่งหนุ่มคนขับมอเตอร์ไซด์

“ไปชาติ เสียเวลาจริงๆ ไม่รู้จะกลับมาทำไมให้เป็นขี้ปากชาวบ้านอีก” สุดท้ายแจ่มจันทร์ก็อดแหวะกณิศาไม่ได้ ชำมองด้วยหางตาอย่างเหยียดหยาม ก่อนเอ่ยเร่งนายชาติชายหนุ่มวัยใกล้เคียงกันที่ทำหน้าที่ขับรถจักรยานยนต์

“ไปเร็วๆ เหม็นหน้าคนบางคน”

เมื่อรถจักรยานยนต์เก๋าๆ แล่นจากไปแล้ว นิพลรีบแบมือขอกุญแจจากกณิศาแล้วอาสา “ผมเปิดให้ครับ คุณก้อยคงไม่สะดวกแน่ๆ” เขามองเด็กหญิงที่กณิศาอุ้มอยู่ประกอบคำว่าไม่สะดวก ซึ่งเธอเองก็คงคิดเช่นเดียวกัน

การอุ้มลูกน้อยไว้ในอ้อมแขนจะไขกุญแจบ้านก็ดูยากเย็นแต่ใช้จะเหลือปากว่าแรงนัก ถ้าหากไม่มีคนรับอาสารักทำเองได้ แต่หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่ามารดาคงไม่ใจดำใช้ให้แจ่มจันทร์เอากุญแจมายื่นให้แบบนี้ น่าจะใช้ให้มาเปิดบ้านให้เสียมากกว่า แต่แจ่มจันทร์นั้นเป็นคนแล้งน้ำใจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ถึงได้ทำแค่เอากุญแจมาโยนใส่มือ แต่อะไรก็เป็นที่ไปได้ มารดาอาจยังถือโทษโกรธเคืองไม่หายกับเรื่องผิดพลาดที่ผ่านมาของเธอ อาจสั่งให้แจ่มจันทร์ทำแค่นี้ก็ได้ กณิศาลอบถอนหายใจแล้วส่งกุญแจให้ชายหนุ่มผู้รับอาสา

ประตูไม้สักบานเรียบตามความเห็นชอบของทุกคนในครอบครัวตอนซ่อมแซมบ้านใหม่ เพราะของเก่าทรุดโทรมลงไปมากถูกเปิดออก ภายในตัวบ้านไม่ได้เปิดไฟไว้ แต่ก็ไม่มีมืดเพราะมีแสงไฟจากกระเบื้องหน้าบ้านสาดส่องเข้ามา รวมถึงแสงที่ลอดเข้ามาผ่านหน้าต่างกระจกทำให้ไม่ยากที่นิพลจะมองหาสวิทช์เพื่อเปิดไฟในบ้าน โถงกลางบ้านสว่างด้วยไฟนีออน หญิงสาวกวาดตามองอย่างคุ้นเคยแล้วน้ำตาก็เอ่อคลอดวงตาอีกครั้ง เธอรีบหันไปหานิพลแล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณมากนะนิพล”

นิพลวงกระเปาะลงไถ่ลั้ๆ รู้ดีว่าแม่กนิศาไม่เอ่ยไล่ตรงๆ แต่เธอคงอยาก
ให้เขากลับ และเขาก็คงต้องขอตัวกลับตามมารยาท ก่อนจะเอ่ยลาชายหนุ่มยัง
พุดอย่างห่วงใยอีกครั้ง

“กระเปาะหนักคุณก้อยอย่ายกขึ้นไปเองนะครับ รอให้ใครมาช่วยยกจะดี
กว่า” แม่ใจจริงแล้วเขายากอาสายกขึ้นไปให้จนถึงห้องนอนของเธอเสียด้วยซ้ำ
แต่ก็ทำไม่ได้เพราะรู้ว่าไม่สมควรแล้วหญิงสาวก็คงไม่ยินยอม

“ขอบคุณนะคะที่มาส่ง” กนิศากล่าวขอบอกขอบใจเขาอีกครั้ง แล้วเดิน
ตามไปส่งและปิดประตู นิพลยังไม่วายหันมาบอกด้วยความหวังดี

“ไม่ต้องออกมาส่งผมหรอกครับ คุณก้อยปิดประตูได้เลย มีดคำอยู่คน
เดียวน่ากลัว คนแถวนี้คงไปวัดกันหมด” เขาก็บอกและรอนจนหญิงสาวปิดประตู
เรียบร้อยแล้วจึงเดินไปขึ้นรถ

บ้านหลังไม่ใหญ่แต่อาณาบริเวณกว้างขวางตามประสาคนพื้นถิ่น ที่ดินทำ
มาหากินตกทอดมาจากบรรพบุรุษมีมากตามฐานะ แม้ครอบครัวของกนิศามีใช้
คหบดีที่ร่ำรวยหรือเศรษฐีที่ดินของจังหวัด แต่ครอบครัวเธอก็มีที่ดินทำมาหากิน
มากพอสมควร บวกกับความขยันของรุ่นพ่อรุ่นแม่ทำให้ครอบครัวมีฐานะดีขึ้น
มาเรื่อยๆ แม้ตอนนี้อยู่รับรู้กันว่าครอบครัวที่มีแต่ผู้หญิงนี้ กำลังจะมีผู้ชายเข้ามา
อยู่ในฐานะลูกเขยถ้าหากกณกรแต่งงานกับคู่หมั้น แต่เธอก็มาด่วนเสียชีวิตเสีย
ก่อนด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์

นิพลหันกลับไปมองอีกครั้งอย่างอาวรณ์ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีกนิศาก็ยัง
สวຍใส แม้จะอุมลุนน้อยไว้กับอก หญิงสาวก็ยังมีเสน่ห์น่ามอง และไม่ว่าในวัน
พรุ่งนี้หรือวันต่อมา สามียาของเธอจะตามมาหรือไม่ เขาก็ยังอยากพบหน้าค่าตาเธอ
อีกหลายๆ ครั้ง และรู้ว่าความรักที่แอบซ่อนอยู่ยังฝังลึกในใจเขามีได้ลบเลือนไป
ตามกาลเวลา มิได้ลดน้อยถอยลงไปพร้อมกับข่าวการหนีหายไปกับผู้ชายอื่นของ
กนิศาแต่อย่างใด

กนิศาอุมเด็กหญิงน้อยๆ ขึ้นบันไดไปห้องนอนบนชั้นสอง มองทาง
เดินไม้กระดานแผ่นหนาขัดเงาแวบที่ทอดตัวระหว่างห้องด้านหน้าและด้านหลัง
หญิงสาวมาหยุดยืนหันรูปถ่ายครอบครัว ภาพที่มีพ่อแม่ลูก แม้เวลานี้พ่อแม่และ

ลูกคนหนึ่งจะลาจากโลกนี้ไปแล้ว แต่รูปแห่งความสุขก็ยังอวลไปด้วยสายใยรักของครอบครัว มือสั่นๆ และที่ใบหน้าบุคคลในภาพ

“พ่อขา ก้อยกลับมาแล้ว” น้ำตาเธอร่วงพรุลงมาอย่างยากจะปิดกั้น ยามมองสบตาอ่อนโยนของบิดาในภาพถ่าย ความรักห้วงหาอารมณ์ที่บิดามีให้ยามทำนมีชีวิตอยู่ยังติดตรึงในความทรงจำ แม้ว่าฐานะครอบครัวเธอไม่เข้าขั้นเศรษฐี ทว่าความขยันของพ่อและแม่ทำให้มีเงินมีทองซื้อที่ทำมาหากินเพิ่มขึ้น จนเมื่อพ่อเสียชีวิตไปลูกเมียที่อยู่ข้างหลังก็ไม่เดือดร้อน มีทุนรอนในการทำไร่ทำสวนของครอบครัวต่อไป มีเงินเป็นทุนการศึกษาของลูกทั้งสอง มีค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันมากพอสมควรถ้าหากแม่ไม่สานต่องานสวนงานไร่ที่ทำมาตลอด แต่แม่ก็ไม่ทิ้ง แม่ยังทำมาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน แรกๆ ตัวเธอก็ช่วยแบ่งเบาภาระจากแม่ได้บ้าง แต่ช่วงหลังๆ เมื่อเรียนหนักขึ้นเวลาที่จะกลับบ้านก็น้อยลง จนกระทั่งวันนั้น

เด็กหญิงที่หลับใญ่ในอ้อมแขนขยับตื่นกระสับกระส่าย จดกนิศาให้กลับมาจากความหลัง หญิงสาวอกกับบิดาในรูปถ่ายอีกครั้ง

“หลานพ่อคะ ช่วยปกป้องรักษารวงข้าวด้วยนะค่ะ” กนิศบอกกับบิดาในรูป แล้วเดินไปยังห้องนอน เพราะรู้ว่าเด็กน้อยต้องการนอนสบายๆ บนที่นอนไม่ชอบการกอดรัดเอาไ้แบบนี้เท่าใดนัก

คนที่มาร่วมฟังสวดในคำคืนนี้ทยอยกลับกันจนเกือบหมด จะมีก็เพียงญาติและเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกันไม่กี่คน ส่วนหนึ่งอยู่ช่วยจัดเก็บข้าวของและความห่วงใยที่มีต่อนางสายบัวจริงๆ ทว่าอีกส่วนอยู่เพราะอยากรู้เรื่องราวและสอบถามเรื่องของกนิศบุตรสาวคนเล็กของนางเสียมากกว่า

“ไม่เห็นผิวมันมาด้วยนี้ หรือไม่กล้ำมาสู้น้ำ ไม่กล้ำมาจูดชุบให้แม่เกด”

“หรือว่าเลิกกันแล้ว ก็มันชอบลูกมาคนเดียวแบบนี้ ทำตัวง่ายหนิตามกันไปแบบนี้ มันคงจะรักจริงหรอหนะ”

“ไหนบอกว่าไม่รู้มันหนิไปอยู่ที่ไหน แล้วทำไมมางานได้ละ ใครส่งข่าว”

“เอ๊ะ! น้ำถามแปลกๆ ไม่ต้องส่งข่าวหรอก ข่าวรณชดั่งขนาดไหนคนตายตั้งเยอะแยะ นังก้อยมันก็คงรู้จักทีวีหรือหนังสือพิมพ์นั่นแหละ ใครจะอยากส่ง

ข่าวให้มันมาละ” แจ่มจันทร์บอกอย่างขัดเคืองกับหญิงเพื่อนบ้านที่อยากรู้ไปเสียหมด แล้วยังมาทำเหมือนคาดคั้นเอากับเธอ ยิ่งถูกถามมากเท่าไร เธอก็รู้สึกขายหน้าที่มีญาติแบบกณิศฯ ซ้ำยังเพิ่มความขุ่นเคืองที่มีต่อการกระทำของญาติสาวมากขึ้น แจ่มจันทร์รีบเดินหนีมาจากเพื่อนบ้านสองสามคนที่ตั้งหน้าตั้งตาซักถามเอาที่ตนเองทันที

“บ้าๆ ชอบพูดกันนักกับเรื่องของชาวบ้าน อีพวกบ้า ปากปลาร้า ปากดำแยะ บ้า บ้า” แจ่มจันทร์เดินบ่นอุบอับอย่างเคื่องๆ ไปด้านหลังศาลาที่มีโรงครัวไว้สำหรับเจ้าภาพประกอบอาหารเลี้ยงพระ เลี้ยงแขกที่มาในงาน แต่ทางตาเธอมองเห็นชายผู้หนึ่งยังนั่งอยู่ในศาลาทอดมองรูปถ่ายของกนกกรเหมือนคนหมดอาลัยกับชีวิต หญิงสาวรีบเดินเข้าไปหาอย่างมีจุดหมายทันที

“คุณเคนขา”

๒

กณิศามองดูห้องสะอาดสะอ้านที่เคยนอนแล้วชะงัก ไม่แน่ใจว่า ระหว่างที่เธอไม่ได้มาเหยียบบ้านหลังนี้เป็นเวลาสองปีกว่าๆ นั้น มารดาอนุญาตให้ใครมาใช้ห้องหรือไม่ เพราะสภาพห้องไม่เหมือนห้องที่ปิดตายเท่าใดนัก เธออุ้มเด็กน้อยเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าแล้วเปิดออกดู เพื่อว่าถ้ามีคนใช้ห้องนี้ ข้าวของเครื่องใช้ของคนคนนั้นจะต้องมีโดยเฉพาะเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัว ตู้ใบเก่าของเธอว่างเปล่า แต่ข้างในไร้ฝุ่นเกาะ เช่นเดียวกับพื้นไม้กระดานแผ่นหนาผิวมันวาว ยังคงความสะอาดเอาไว้ มองไปที่เตียงนอนก็คลุมผ้าเอาไว้อย่างดี หัวเตียงที่เป็นลิ้นชักใช้ใส่ของกระจุกกระจิกก็สะอาด ซ้ำห้องก็ไม่ได้มีกลิ่นอับแต่อย่างใด

หญิงสาวมองไปทางหน้าต่างม่านสีฟ้าเรียบๆ ที่กำลังไหวพะยิบ ลมอ่อนโยนเข้ามาถึงได้รู้ว่าที่ห้องไม่มีกลิ่นอับเพราะหน้าต่างเปิดระบายลมอยู่นี่เอง สภาพห้องไม่เหมือนห้องที่ปิดร้าง แต่ก็หรร่องรอยคนพักอาศัยไม่เจอ เพื่อความแน่ใจกณิศาเดินไปดูที่ห้องน้ำเล็กๆ ในห้อง แล้วได้แต่บอากับตนเองว่า แม่ไม่อนุญาตให้ใครมาใช้ห้องนอนของเธอ นอกจากทำความสะอาด ความรู้สึกบางอย่างวิ่งขึ้นมาแน่นอก น้ำตาคลอดวงตาที่แดงซ้ำของเธออีกครั้ง ก่อนจะเดินกลับไปเตียงเล็กซึ่งเหมาะสำหรับนอนคนเดียวของเธอ เพื่อวางเด็กหญิงที่ออก

อาการกระสับกระส่ายดินน้อยๆ อยู่บนปา คงอยากจะนอนที่กว้างสบายๆ เต็มที่
 กนิศาวางเด็กหญิงรวงข้าวลงบนที่นอนนุ่ม กลิ่นสะอาดและกลิ่นหอมของ
 น้ำยาปรับผ้านุ่มฟุ้งกระจาย ไม่ว่าแม่จะเตรียมห้องไว้รอเธอ หรือเป็นห้องที่
 เตรียมไว้ต้อนรับญาติพี่น้องที่จะมางานวิวาห์ของกนกกรในอีกไม่กี่วันถ้าหากไม่
 เกิดอุบัติเหตุครั้งร้ายแรงที่สุดของจังหวัดขึ้นเสียก่อน รถทัวร์นักท่องเที่ยวชน
 ประสานกับรถบรรทุกขนวัสดุก่อสร้างที่เบรคแตก มีคนตายหลายสิบคน หนึ่งใน
 นั้นคือกนกกรพี่สาวของเธอเอง งานวิวาห์ที่จะมาถึงถูกความตายมาเยือนแก่
 วาที่เจ้าสาวเสียก่อนจนต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย ห้องว่างของเธอที่แม่อาจ
 ทำความสะอาดรอรับญาติพี่น้องที่จะมาร่วมงานแต่ง จึงกลายเป็นได้ต้อนรับคน
 ที่มาร่วมงานศพแทน และเธอก็เข้าขายนั่นเสียด้วย แต่ถึงอย่างไรก็ขอบคุณ
 ผู้เป็นแม่ ที่ให้เธอได้มีห้องพักให้ลูกน้อยได้นอนอย่างสบาย

หญิงสาวหีบหมอนมาวางก้นไว้ข้างร่างกระจัดย่อยเพื่อกันดินตกจาก
 เตียง แม้ว่าจะวางร่างเล็กๆ นั้นไว้ตรงกลางเตียงก็ตามที ก่อนจะหันมองหา
 พัดลมเพราะเด็กน้อยนั้นชอบอากาศเย็นๆ ในห้องนอนไม่มีพัดลมที่เธอเคยใช้
 แต่ก็ไม่แปลกถ้าหากแม่หรือกนกกรจะเอาไปใช้ แต่เมื่อจำเป็นสำหรับเด็กหญิง
 รวงข้าว กนิศาก็เดินออกไปนอกห้องหวังได้พัดลมที่ไม่มีคนใช้มาเปิดคลายร้อน
 ให้ลูกน้อย ทันทีที่เปิดประตูก็ผงะเมื่อเห็นแจ่มจันทร์ทำท่าทำเหมือนจะผลักประตู
 เข้ามาอยู่เหมือนกัน ด้านหลังแจ่มจันทร์คือนางสายบัวมารดาตนและนางสำรวย
 นางสาวต่างก็มองเข้ามาในห้อง

“เอาอะไรหรือแม่ก้อย” นางสาวรายเป็นคนถาม เพราะเห็นท่าทีของกนิศ
 เหมือนกำลังจะออกมานอกห้อง กนิศามองนางสาวก่อนชายตามองนางสายบัว
 มารดาเธอเบือนหน้าหนีเสียทันทีก่อนเดินเลี่ยงไปยังห้องนอนเหมือนไม่อยากจะ
 ไม่อยากใส่ใจว่าเธอจะตอบคำถามเช่นไร กนิศารู้สึกแปลบปลาบหัวใจขึ้นมาทันที
 กับท่าทีหมางเมินของมารดา ก่อนจะตอบนางสาวไป

“อยากได้พัดลมค่ะ เด็กขี้ร้อน” เธอตอบสั้นๆ และคิดว่าเข้าใจง่ายที่สุด
 นางสาวรายพยักหน้ารับทราบ ทว่าแจ่มจันทร์รีบชิงพูดแซะเสียก่อน

“เด็กขี้ร้อนก็พัดเอาสิละ บ้านนี้ไม่มีพัดลมเหลือเพื่อให้คนอื่นยืมใช้หรอก
 นะ”

“จันทร์” นางสาวปรามบุตรสาว ก่อนหันมาพูดกับกนิศา

“พัดลมเก่ามันพังหมดแล้ว เอาของนำไปใช้ก่อนก็แล้วกัน รอเดี๋ยวนะ”

“แม่” แจ่มจันทร์ลากเสียงยาวอย่างชัดใจ แล้วเดินกระต๊อบเท้าตามนางสาวรายไปไม่ลดละ

กนิศาได้ยินเสียงกระเจ้ากระงอแต่ฟังไม่ได้ศัพท์ เป็นเรื่องปกติของแจ่มจันทร์ ซึ่งนานๆ จะเจอกันสักครั้ง เวลานั้นสาวรายมาเยี่ยมเยียนมารดาของเธอ แต่กนิศาไม่แน่ใจว่ามาเยือนเพื่อถามสารทุกข์สุกดิบหรือมาขอให้ช่วยปลดทุกข์กันแน่ เพราะนางสาวรายจะมาพักอยู่ด้วยครั้งละหลายๆ วัน แล้วกลับไปพร้อมผลไม้ในสวนจำนวนที่เรียกได้ว่ากินไม่หวาดไม่ไหว นางจะเอาไปขายมากกว่าเอาไปกินเอง แต่บิดาของเธอก็ไม่เคยว่าอะไร มิหนำซ้ำยังให้เงินนางสาวรายติดตัวกลับไปด้วยทุกครั้ง และเหมือนพอเห็นว่าบิดาของเธอใจดี นางสาวรายและแจ่มจันทร์ก็มาหาบ่อยขึ้น ถึงขั้น ไม่มีครั้งไหนที่เธอกลับมาบ้านแล้วไม่เจอสองคนแม่ลูกคู่นี้ จนเมื่อบิดาเสียชีวิตนางสาวรายและแจ่มจันทร์ก็ย้ายมาอยู่แบบถาวร โดยอ้างว่ามาอยู่เป็นเพื่อนมารดาของเธอ

แรกย้ายมาอยู่ใหม่ๆ แจ่มจันทร์กล้าขนาดขอห้องนอนส่วนตัว ทั้งที่ตอนไปๆ มาๆ สองคนแม่ลูกนั้นนอนที่ห้องชั้นล่างซึ่งจะว่าไปแล้วก็ขนาดใหญ่พอสมควร ใหญ่กว่าห้องนอนของเธอเสียด้วยซ้ำ แต่ที่แจ่มจันทร์ไม่ชอบและอึดออดที่จะเข้าพัก ก็เพราะไม่มีห้องน้ำด้านในเพื่อความสะดวกสบายเหมือนห้องข้างบนนั่นเอง ดีที่นางสาวรายยังมีสำนักู้จักเกรงใจอยู่บ้างจึงปรามลูกสาว สองคนแม่ลูกจึงนอนห้องด้านล่างเหมือนอย่างเคย แต่การกลับมาของเธอครั้งนี้ กนิศาชักไม่แน่ใจแล้วว่าทั้งสองยังคงนอนห้องข้างล่างหรือไม่ ในเมื่อเห็นสาวรายเดินทางไปทางเดียวกับมารดาของเธอ ไม่นานเธอก็กระจำงเมื่อสาวสาวเปิดประตูเข้าไปในห้องที่กนิศเคยนอน

กนิศาสายหน้าระอาไปกับเสียงกระเจ้ากระงอของแจ่มจันทร์ที่ยังได้ยินแว่วๆ แม้จะเข้าไปในห้องแล้วก็ตาม ก่อนจะกลับเข้าไปรอในห้อง กนิศาคอดมองไปทางประตูห้องนอนของมารดาไม่ได้

นานแค่ไหนมารดาถึงจะให้ภัยเธอ

แจ่มจันทร์ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงทำเสียงพืดฟัดอย่างไม่พอใจ ยิ่งเห็นมารดา กำลังถอดปลั๊กพัดลมออกจากเต้าเสียบแล้วม้วนสายไฟ หญิงสาวยิ่งออกอาการไม่พอใจทำเสียงจิกจิกจนมารดาหันมาเอ็ดเอา

“ทำอีต๋ยัดน่าเกลียดนะจันทร์”

“ก็เรื่องอะไรแม่จะเอาพัดลมไปให้มันล่ะ”

“ก็เด็กมันร้อน”

“จันทร์ร้อนเป็นนะ แม่ก็” แจ่มจันทร์ทำเสียงกระเจ้ากระงอด จึงถูกเอ็ดเอาอีกครั้ง

“นั่งจันทร์ ใช้สมองคิดเสียบ้างสิ ลูกแม่ก้อยนะหลานป้าบ้วนะ คิดดูว่าหลานในไส้กับหลานนอกไส้อย่างแก ใครจะมาก่อนกัน” นางสาววยปรมและเตือนสติบุตรสาว ก่อนหิ้วพัดลมตั้งโต๊ะตัวเก่าๆ เพื่อเอาไปให้กณิศา แต่แจ่มจันทร์เข้ามาแย่ง

“ฉันเอาไปให้มันเองแม่”

“เอาไปให้แล้วอย่าพูดอะไรมากล่ะ ยิ่งปากเสียอยู่ด้วยแถมะ ไม่ดีกว่าแม่เอาไปเอง” นางสาววยไม่ยอมวางมือ แต่แจ่มจันทร์ก็ยื้อไม่ยอมปล่อยเช่นกัน

“ปล่อยมาแม่ ฉันเอาไปเอง รับรองไม่พูดมากหรอก แม่ไม่เหนียวบ้างหรือไงรับแขกมาทั้งวัน อาบน้ำนอนดีกว่า” แจ่มจันทร์ยังยืนกราน และแย่งพัดลมมาจนได้ ก่อนรีบหิ้วเดินออกไปนอกห้องทันที นางสาววยมองตามแล้วถอนหายใจเหนื่อยหน่าย ทั้งเหนื่อยกายกับงานและเหนื่อยใจในอุปนิสัยใจคอของบุตรสาว แต่ถึงอย่างไรแจ่มจันทร์ก็เป็นลูก ต่อให้เอาแต่ใจกว่านี้ นิสัยเสียกว่านี้นางก็รัก ขนาดสายบัวพี่สาวของตนถึงมีลูกไม่รักดีเช่นกณิศานางสายบัวก็ยังรัก และรอวันกลับมาบ้านของลูกสาวอยู่วันยังค่ำ

แจ่มจันทร์ถือวิสาสะผลักบานประตูเข้าไปโดยไม่ส่งสัญญาณบอกกล่าวคนด้านใน แม้กณิศาจะหันมามองด้วยสายตาตำหนิเธอก็ไม่สน ช้ายังพูดแก้ตัวหน้าตาเฉย

“มือไม่ว่าง เานี้” หญิงสาววางพัดลมลงบนพื้นใกล้ประตูนั้นเอง แล้วถอยไปยืนกอดดอกพิงชอบประตุมองกณิศาที่รีบเดินมาหิ้วพัดลมไปเปิดให้เด็ก

น้อยบนเตียงใหญ่ทันที แจ่มจันทร์เบะปากสมเพชกณิศาที่ทำเหมือนถ้าเธอเอาพัดลมมาให้ช้ากว่านี้ เด็กมารหัวชนที่นอนหลับอยู่นั้นจะตายเพราะอากาศร้อนเสียในไม่กี่วินาทีข้างหน้า

“แกไปอยู่ที่ไหนมา ก้อย” แจ่มจันทร์ละค่านั่งเซ่นที่อยากเรียกเอาไว้เมื่ออยากรู้เรื่องราวของกณิศาให้มากกว่าการหนีหายไปพร้อมกับเทวีญคนรักของกนกกร ตลอดเวลาที่กณิศาไม่ส่งข่าวคราวกลับมาบ้านเลยนั้น ชาวบ้านร้านตลาดต่างโจษจันกันไปทุกหัวระแหง ไม่ว่าคนในบ้านนี้จะย่างก้าวไปที่แห่งใดต่างถูกมองอย่างดูหมิ่นดูแคลนแล้วหันไปซุบซิบนินทา ซึ่งเวลานั้นเธอและแม่ย้ายเข้ามาอยู่บ้านนี้อย่างถาวรแล้ว จึงตกเป็นเป้าสายตาและซุบซิบชาวบ้านไปด้วย เธอจึงเพิ่มความซิงซังที่มีต่อกณิศามากขึ้นตามลำดับ

แจ่มจันทร์ไม่ชอบสองพี่น้องเพราะตนเองต้องกว่าในทุกเรื่อง ทั้งครอบครัวที่แตกแยกกำพร้าพ่อที่ทิ้งไปตั้งแต่ตัวเล็กๆ จนเธอจำหน้าไม่ได้ ในขณะที่ครอบครัวของกณิศานั้นอบอุ่น แม่พามาขอเงินป่าสายบัวใช้ที่ไรก็เห็นแต่รอยยิ้มแจ่มใสและเสียงหัวเราะเป็นสุขของคนในครอบครัวนี้ พอโตขึ้นมารูปร่างหน้าตาของสองคนพี่น้องก็สวยเด่นชัดทั้งห่างจากเธอที่หน้าตาธรรมดาไปหลายขุม ยิ่งเพิ่มความริษยาให้เป็นหลายเท่าตัว แม้วันหนึ่งกณิศาจะทำเรื่องงามหน้ามีข่าวฉาวโฉ่และทำให้หนุ่มๆ ในหมู่บ้านนอกหักไปตามๆ กัน เธอยิ่งเพิ่มความเกลียดชังเพราะมันบอกให้รู้ว่าหญิงสาวเป็นที่หมายตาของชายหนุ่มมากมายขนาดไหน แล้ววันนี้ที่กณิศามาปรากฏตัวในวัดทุกสายตาต่างมองเป็นตาเดียวในดวงตาของผู้ชายนั้นยังแฝงไปด้วยความชื่นชม ก็ใช่นะสิ กณิศายังมีลูกยิ่งดูสวยเปล่งปลั่งกว่าตอนแรกสาวเยอะทีเดียว

“เมืองนอก” เสียงตอบสั้นๆ ของกณิศาเพิ่มรอยยิ้มเหยียดบนใบหน้าแจ่มจันทร์

หญิงสาวหัวเราะเสียงแหลมอย่างขบขัน จนเด็กหญิงน้อยๆ ที่นอนหลับสนิทสะดุ้งพวา กณิศารับวางมือบนอกลูกปლობเบาๆ แล้วหันไปมองเจ้าของเสียงแหลมอย่างติเตียน บอกให้รู้ว่าเธอไม่พอใจและไม่สมควรสงสัยดัง แต่แจ่มจันทร์ยังไม่รู้ไม่ซึ้งซักถามต่อ

“เมืองนอกหรือบ้านนอกกันแน่ อย่างไอ้เทวีญนั้นนะ มีปัญญาพาแกไป

อยู่เมืองนอก จะต่อเหลอะไรก็ให้มันสมเหตุสมผลหน่อย ชี แจ่มจันทร์ขีดหน้าไว้ก่อนเดินออกไปจากห้อง

กนิศาสัยหน้าระอา รู้ว่าลูกพี่ลูกน้องสาวคงไม่เชื่อ และต้องเอาไปขยายต่อตามนัย แต่เธอไม่วิตกหรือทุกข์ใจว่าจะเสียหายเสียชื่อไปตามลมปากของแจ่มจันทร์ เพราะไม่มีอะไรให้เสียอีกแล้ว มันบ่นไปด้วยมือเธอเองเสียตั้งแต่วันที่ต่วนตัดสินใจหนีหน้าทุกคนแล้ว เวลานี้จะกลับมายกเหตุผลกล่าวอ้างอย่างไรก็คงหาคนเชื่อยาก

กนิศาดินมาหุบประตู และอดไม่ได้ที่จะซายตามองไปยังประตูห้องนอนของมารดา เธอจะอย่างไรให้มารดายกโทษให้โดยไม่กระทบกับคนอื่นที่ไม่อยากเอ่ยถึง สีหน้าและแววตาที่มารดา มองเธอนั้นห่างเหินจนน่าใจหาย แต่คงต้องใช้เวลาทันท่วงที ทานกำลังพบกับความสูญเสียที่รวดเร็วเกินจะคาดถึง ใครจะคิดว่าคนผมขาวจะต้องมาส่งศพคนผมดำ ใครจะคิดว่าแม่ต้องจัดงานศพให้ลูกในไส้ ตัวเธอเองที่เป็นน้องสาวยังตกใจและอดใจหายไม่ได้เมื่อรู้ข่าว ถึงแม้ว่ากนกกรจะไม่ได้เป็นพี่ที่ดีสำหรับน้องอย่างเธอก็ตามที

“ไปสู่สุคติเถิดนะพี่เกิด ก้อยอโหสิกรรมให้”

แต่พอจะปิดประตูห้องหญิงสาวก็นึกได้ว่ายังไม่ได้ยกกระเป๋ามา กนิศารีบออกจากห้องลงไปชั้นล่างอีกครั้ง และทันทีที่ตนเองประตูห้องของนางสายบัวก็ค่อยๆ เปิด เจ้าของห้องเยียมหน้าออกมาเห็นหลังกนิศาดินไปทางบันได นางสายบัวจึงออกจากห้องเดินตามมาช้าๆ เมื่อเห็นว่ากนิศาลงบันไดไปชั้นล่าง นางจึงเดินย้อนกลับมาหยุดตรงหน้าห้อง นิ่งเหมือนตรึงตรองอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนจะผลักประตูเข้าไป

กนิศาดินลงบันไดที่มีหลอดประหยัดไฟแสงสีนวลเปิดเอาไว้ส่องทาง และเป็นเช่นนั้นมาตลอดตั้งแต่เธอเริ่มจำความได้ บิดาเคยบอกไว้ว่าประหยัดไฟตรงไหนก็ประหยัดได้ด้วยการปิด แต่ไฟบันไดห้ามปิดเด็ดขาดต้องเปิดไว้ตลอดทั้งคืน เพราะพ่อไม่อยากลูกขึ้นมากลางดึกเพื่อพาใครต่อใครไปส่งโรงพยาบาล เพราะตกบันไดหัวร้างข้างแตก เช่นเดียวกับไฟตรงระเบียงหน้าบ้านพ่อก็ให้เปิดเอาไว้ คนมองเข้ามาจะได้รู้ว่าบ้านพักอาศัยของคน ไม่ใช่บ้านทิ้งรกร้างจนเกิด

ความกลัวและรำลึกกันไป พ่อบอกว่าบ้านไหนที่คนมองแวบแรกแล้วคิดว่าเป็นบ้านร้างมันจะไม่เป็นมงคลกับคนที่พักอาศัย

กณิศาถอนหายใจ คำพูดของพ่อเหมือนจะมีผลตรงกันข้ามกระมัง จะเป็นมงคลได้อย่างไรเมื่อพ่อเองก็มาเสียชีวิตก่อนวัยอันสมควร แล้วนี่กนกกรก็เสียชีวิตไปอีกคน ส่วนตัวเธอก็มีอันต้องจากบ้านหลังนี้ไปนานเป็นปีๆ แต่ถึงอย่างไรคำสั่งของพ่อคนในบ้านก็ยังปฏิบัติตามเรื่อยมา และสอดคล้องกับนโยบายของ อบต. คนใหม่ที่นิพลพำเียนโย เวลานี้บ้านทุกหลังจึงพร้อมใจกันเปิดไฟหน้าบ้าน บ้านละหนึ่งดวง

แสงไฟจากระเบียงหน้าบ้านส่องเข้ามาให้ความสว่างในบ้านทางกระจกหน้าต่าง แม้ไม่มีแสงจ้าเหมือนเปิดไฟกลางบ้านโดยตรง แต่ก็พอมองอะไรเห็นได้จึงไม่จำเป็นต้องเปิดไฟอีกดวง กณิศามองหากระเป๋าดินทางที่นิพลหิ้วมาวางไว้ให้ ก่อนชะงักเท่าที่กำลังเดินไปยังจุดที่กระเป๋าวางอยู่ เมื่อเห็นร่างตะคุ่มๆ เงยๆ อยู่ใกล้กระเป๋ของเธอ

“ใครนะ” กณิศาร้องถามออกไปพร้อมถอยไปหาแผงควบคุมไฟฟ้า จากที่ไม่คิดจะเปิดก็ต้องเปิดเพื่อดูหน้าที่เห็น เธอไม่คิดถึงสิ่งเร้นลับและไม่คิดว่าจะเป็นวิญญาณของกนกกรที่เพิ่งเสียชีวิต แต่คิดไปถึงขโมยพวกย่องเบาเสียมากกว่า เพราะบ้านที่ไม่มีผู้ช่วย ช่างยังจัดงานศพอยู่ คนในบ้านย่อมเห็ดเหื่อน้อยจากการต้อนรับคนมาร่วมแสดงความเสียใจ ทันทีที่หัวถึงหมอนอาจจะหลับเป็นตายก็ย่อมได้ สบช่องให้พวกตืนแมว ย่องเบาเข้ามารื้อค้นทรัพย์สินและลักขโมยของมีค่าไป

ทันทีที่ไฟสว่างขึ้น ร่างตะคุ่มที่ก้มๆ เงยๆ ก็สะดุ้งหันขวับไปทางต้นเสียง “ชาติ”

“ครับคุณก้อย ผมเอง” ชายหนุ่มชื่อชาติยิ้มแห้งๆ ให้กณิศา

“จะทำอะไรนะ” กณิศาถามอย่างแคลงใจ ไม่คิดว่าลูกชายแม่ครัวที่อยู่กันมาตั้งแต่เธอยังเล็กๆ จะเป็นขโมย เพียงแค่ไม่เข้าใจว่าเข้ามาในบ้านยามวิกาลทำไมถ้าไม่มีคนเรียกหา

“เอ่อ...คุณจันทร์ให้ยกกระเป๋ามาขึ้นไปให้คุณครับ” นายชาติตอบตะกุกตะกักจนกณิศาอดสงสัยไม่ได้ อีกอย่าง คนอย่างแจ่มจันทร์นะหรือจะมีน้ำใจขนาด

ให้ว่านายชาติให้ยกกระเป๋าส่งไปให้เธอ ขนาดหิ้วพัสดุมาให้จากห้องก็ทำท่าไม่พอใจเสียยกใหญ่

“ไม่เป็นไรฉันยกขึ้นเองได้ นายกลับไปได้แล้ว” กณิศาออกปากไล่ เห็นนายชาติชายตามองเล็กน้อยแต่ไม่ได้พูดอะไร ก่อนเดินจากไป หญิงสาวมองตามจนนายชาติลับสายตาไป ก็หันมามองกระเป๋าของตัวเองใจเธอไม่คิดว่านายชาติจะขโมยของในกระเป๋า เพราะไม่มีของมีค่าอยู่ในนั้น แต่เป้าหมายของนายชาติคืออะไรไม่อาจคาดเดา แต่มั่นใจว่านายชาติทำเหมือนจะเปิดกระเป๋าของตนเอง กณิศากระบายลมหายใจช้าๆ ปลอบเรื่องนี้เอาไว้ก่อน เธอรีบยกกระเป๋าไปข้างบน เพราะปล่อยลูกน้อยนอนอยู่บนเตียงคนเดียวมานานๆ ไม่ดี แปลกสถานที่เช่นนี้ตื่นขึ้นมาไม่เห็นใครแล้วจะหวาดกลัวร้องไห้ได้

หญิงวัยกลางคนมาหยุดยืนมองร่างกระฉือรือยที่นอนหลับสนิทบนเตียง ร่างกายเล็ก ๆ ถูกล้อมกรอบด้วยหมอนข้างและหมอนหนุนใบโตสำหรับผู้ใหญ่ ผมสีดำหยักศกปลิวห้อยๆ ตามแรงลมระแวกปกป้องของเด็กน้อยจนอดรำคาญแทนไม่ได้ นางสาวบัวจึงยื่นมือไปจะปิดให้

“อ้าว!” กณิศาเปิดประตูเข้ามาแล้วอุทานอย่างตกใจเมื่อเห็นคนในห้องเมื่อครู่ลงไปก็เห็นนางตะคุ่มๆ ของนายชาติ พอเข้ามาในห้องก็เห็นคนอยู่ในห้องอีกจึงอดตกใจไม่ได้ แต่พอนางสาวบัวหันมาเพราะเสียงตกใจของตนหญิงสาวก็ใจชื้นขึ้น

“แม่เองหรือคะ” กณิศาพยายามส่งยิ้มให้มารดา จากอาการปฏิกิริยาเมื่อครู่เห็นได้ว่านางสาวบัวกำลังจะทำอะไรสักอย่างกับรวงข้าว อาจจะอยากแตะเนื้อต้องตัว จับแก้้มปองๆ ที่ใครๆ ก็ชอบ ซึ่งเธอหวังให้เป็นเช่นนั้น

นางสาวบัวรีบชักมือกลับในทันทีที่ได้ยินเสียงอุทานของบุตรสาว และเมื่อหันไปเห็นรอยยิ้มของกณิศาใบหน้ากลับนิ่งเฉย แต่ความเจ็บลึกเล่นพล่านในหัวใจ เมื่อวันที่ยกนกกรเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตกะทันหัน นางเหมือนอยู่เพียงคนเดียวในโลก ลูกสาวสองคนที่เคยมีต่างจากไปแบบไม่หวนกลับ กณิศาจากไปก่อนโดยไม่รับการติดต่อหรือส่งข่าวคราวใดๆ เหมือนตายจากกันไปแล้ว แล้วนกกรก็มาตายจากไปจริงๆ อีกคนอย่างไม่มีวันกลับ แต่วันนี้กณิศากลับมาพร้อม

เด็กตัวน้อยอีกคน แม้ยังไม่รู้ว่าจะมาอยู่ถาวรหรือแค่มาร่วมงานศพก็ตามที แต่มันก็ทำให้ความรู้สึกว่าเสียลูกไปหมดแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไป ทว่ายังเจ็บปวดกับการกระทำหุ่นหันพลันแล่นของกณิศาอยู่ดี นางสาวบัวจึงไม่มีให้แม่แต่รอยยิ้ม

“หลานสาวคะแม่ ชื่อรวงข้าว” กณิศาเองก็ยอมรับว่าเคอะเขินที่จะพูดกับแม่เมื่อพบเจอในห้องอย่างไม่มีต้นตอ จึงเสือกเรื่องลูกสาวเพราะเห็นอยู่ว่านางสาวบัวมียีนดู และเหมือนจะเอื้อมมือไปทำอะไรสักอย่างใกล้ๆ เด็กน้อย

นางสาวบัวไม่ยากใจจากกับกณิศา แต่ก็อดห่วงเด็กเล็กไม่ได้ จึงบอกออกไปโดยไม่ยอมมองหน้าหรือสบตา

“เปิดพัดลมจ่อเด็กแบบนี้ไม่ดี ให้ส่ายจะดีกว่า แล้วขยับไปห่างๆ หน่อยจะได้ไม่เป็นหวัด”

“อ้อคะ ขอขอบคุณคะแม่” กณิศาอยากจิกยิ้มด้วยความดีใจที่แม่ห่วงใยและใส่ใจเสียเหลือเกิน และอธิบายเหตุผลที่เปิดพัดลมให้ลูกเสียใกล้ขนาดนี้

“รวงข้าวติดแอร์เพราะช้อนคะแม่ ถ้าเหงื่อออกแฉะโยเยไม่ยอมนอน ก้อยเลยเปิดพัดลมจ่อให้”

“ก็เปิดแรงหน่อยแต่ให้มันส่าย อย่ามาจ่อแบบนี้จะไม่สบายเอาได้ หาผ้ามาปิดหน้าอกให้ด้วย จะได้ไม่ตกใจผวา” นางบอกแล้วเดินผ่านหน้ากณิศาที่ยิ้มให้น้อยๆ โดยทำที่ไม่แยแส แต่ในใจนางตอนนี้สับสนทั้งดีใจและเสียใจคละคล้ากันไป

“ขอบคุณนะคะที่เป็นห่วงหลาน” กณิศากล่าวตามหลัง แล้วสะดุ้งตกใจเมื่อมารดาหันขวับกลับมาสีหน้าไม่พอใจเป็นอันมาก

“ไม่ใช่หลานฉัน ฉันไม่เคยมีลูกชั่วๆ อย่างแก” สายตาเจ็บช้ำของนางมองกณิศาเขม็ง ก่อนละสายตาทันทีแล้วเดินจากไป

“แม่” กณิศาพ้อเสียงละห้อย มองตามนางสาวบัวอย่างน้อยใจ คำพูดและแววตาของมารดานั้นชี้ชัด ว่ายังโกรธเธอไม่หาย กณิศารีบแงยหน้าขึ้นเพื่อถามีให้น้ำตาที่กำลังคลอหน่วยไหลย้อยออกมา ก่อนเดินไปปิดประตูให้แน่นหนาเมื่อนางสาวบัวออกจากห้องไปแล้ว

แม้ยังโกรธก้อย แม่ไม่ให้อภัยก้อยหรือคะ

สำรวจกำลังใช้แล้วปิดที่นอนอยู่ในเวลาที่แจ่มจันทร์เดินเข้ามาในห้อง แล้วจู่ๆ แจ่มจันทร์ก็หัวเราะขึ้นมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย จนนางต้องหันไปมองและถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“หัวเราะบ้าอะไรของแก่งจันทร์”

“หัวเราะนั่งก้อยนะลิแม่ แหมพูดจาเหมือนคนเพ้อฝัน มันบอกฉันว่า ไอ้เทวัญพามันไปอยู่เมืองนอก ฮ่าๆ เด็กกำพร้าแบบไอ้เทวัญนี่นะมีปัญหาพานั่งก้อยหนีไปไกลขนาดนั้น เอ...” แจ่มจันทร์ทำท่าครุ่นคิด แล้วตอบผิวปาก่อนพูดกลับหัวเราะ

“หรือมันหมายถึงเขมร พม่า ลาว พวกนี้แม่” แจ่มจันทร์หัวเราะร่วนอย่างขบขันเมื่อนึกถึงใบหน้าเทวัญผู้ชายที่กณิศหาติดตามไป แม้ว่าเทวัญจะหน้าตาดีแต่เป็นเด็กกำพร้าที่บิดามารดาของกณิศอุปการะส่งเสียให้เรียนหนังสือหลังจากบิดามารดาที่เป็นคนงานในไร่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต เทวัญเองก็ช่วยงานในไร่อย่างขยันขันแข็งสมกับที่ได้รับความเมตตา

เขาไม่ได้สอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยไหนๆ ถึงแม้จะเป็นคนเรียนดีเข้าชั้นเรียนเก่ง แต่เลือกที่จะเรียนมหาวิทยาลัยเปิด แล้วช่วยงานทำไร่ทำสวนอยู่ที่นั่น ยิ่งเพิ่มความรักใคร่เอ็นดูจากทั้งบิดามารดาของกณิศมากขึ้น จนเมื่อเทวัญเกิดชอบพอกับกนกกรเพราะความใกล้ชิดขึ้นมา จึงไม่มีใครกีดกันความรักของคนทั้งสอง และพร้อมจะจัดงานมงคลสมรสให้หลังจากกนกกรเรียนจบ แต่ไม่มีใครคาดคิดเลยว่ากณิศจะชักชวนเทวัญให้หนีตามกันไปก่อนวันงานแต่งงานไม่กี่วันงานที่ตระเตรียมไว้ต้องล้มเลิก ชุดบ่าวสาวที่เข้าไว้ต้องบอกคืนสูญเงินค่ามัดจำ มีแต่ภาพชุดวิวาห์ที่ถ่ายไว้กระมังที่ไม่สามารถบอกคืนไปได้ กนกกรต้องรับรูปแต่งงานตัวเองมานั่งมองแล้วทำหน้าเศร้า น้ำตานองครึ่งแล้วครึ่งเล่า จนเป็นที่สมเพชเวทนาของใครต่อใคร

แต่ไม่ใช่เธอแน่นอน เพราะเธอไม่ยากให้กนกกรแต่งงานกับเทวัญสักเท่าไร เพราะถึงแม้เทวัญจะจนเป็นแค่เด็กในบ้าน แต่รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเอการ บ่อยครั้งที่เธอชายตามองแล้วส่งยิ้มมีเสน่ห์ ทอดสะพานทั้งท่าทีและเวลา แต่เทวัญไม่มีท่าทีจะสนใจ ก็แน่นอนแล้วคนอาศัยอย่างเธอหรือจะสู้ลูกสาวเจ้าของบ้านได้ เมื่องานวิวาห์ล่มแจ่มจันทร์จึงเป็นคนที่หัวเราะอย่างสะใจดังที่สุด และยิ่ง

สะใจเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า เมื่อภคินีเป็นคนแย่งหัวญู่ไปจากภคินิกร

“จะไปอยู่ที่ไหนก็เรื่องของมัน จำไว้ให้ตีแกอย่าทำตัวเป็นศัตรูมันนอก
นอกหน้าล่ะ เราจะมาอาศัยบ้านเขาอยู่จำใส่กลาหัวเอาไว้”

“จ๋า” แจ่มจันทร์ลากเสียงอย่างขัดใจ ก่อนกระโดดขึ้นเตียงนอนตะแคง
หันหลังให้มารดาทันที จึงไม่เห็นนางสำรวจสายหน้าระอา

นางสำรวจเดินไปปิดไฟแล้วมาล้มตัวลงนอนข้างๆ แต่หัวยังไม่หันถึง
หมอนแจ่มจันทร์ก็ลุกขึ้นนั่งแล้วหันมาถามเสียงกระตือรือร้น

“แม้ว่าคุณเคนเขาเป็นยังไงบ้าง”

“เคนแฟนนั้นเกदन่ะหรือ” นางถามอย่างแปลกใจ แจ่มจันทร์รีบพยักหน้า
รับทันทีแล้วถามย้ำ

“แม้ว่าไง เหมาะกับฉันไหม”

“เหมาะกับแก” นางสาวเสียงดังอย่างคาดไม่ถึง ก่อนลดเสียงลงมา
“แกคิดอะไรของแก แฟนเขาตายไปยังไม่เผาละนะ”

“โธ่แม่ มันก็ต้องใช้ช่วงเวลานี้แหละแสดงความห่วงใย ปลอบใจเขา ยิ่ง
เวลาเขาเมามายไม่ได้สติเพราะเสียใจ ฉันก็จะเข้าไปหารับรองเสร็จ เหมือนใน
ละครไงแม่” แจ่มจันทร์ติดนิ้วเบ้ากับความคิดของตน ก่อนจะร้องโอดครวญ
เมื่อนางสำรวจตีเฝ้ายเข้าที่หน้าขา

“โอยแม่ตีทำไมเล่า”

“อย่าให้มารหัวชนมันแล้วออกมาก่อนแต่งงานแบบนังก้อยล่ะ ฉันฆ่าแก
ตายแน่จ้ะจันทร์”

“ไม่มีทาง ฉันไม่โง่แบบนังก้อยหรอกน้า ฉันรู้จักป้องกันตัวนะแม่”

“เออให้มันจริงอย่างปากพูดเถอะ นอนเสียทีพรุ่งนี้ต้องไปวัดแต่เช้าอีก”
นางสำรวจตัดบท ล้มตัวลงนอน จะชักผ้าห่มขึ้นมาห่มแต่นึกขึ้นได้ว่าไม่ได้เปิด
พัดลมเหมือนเช่นทุกคืน นางจึงไม่ห่มผ้า แต่แจ่มจันทร์ก็บ่นกระปอดกระแปด
ออกมาอีกจนได้

“ร้อนจะตายนอนยังงี้ล่ะนี่”

“อย่าบ่นได้ไหม ร้อนมากแก็ไปเปิดหน้าต่างกว้างๆ มานกักรวปไว้เสีย
ด้วย”

แจ่มจันทร์ลุกจากเตียงเดินไปทำตามที่นางสาวรายบอกโดยไม่ปรึกษาบันอีก หญิงสาวเปิดมุ้งลวดออกไปแล้วผลักบานหน้าต่างให้กว้างขึ้น พลันสายตาเธอประสานเข้ากับสายตานายชาติที่มองขึ้นมาพอดี หญิงสาวอัปปากจะถามแต่ยังไม่ปากเอาไว้เสียก่อน เมื่อเห็นฝ่ายชายชี้นิ้วหย้อยๆ ไปทางห้องของกณิศา คงมีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับกณิศา ไว้ค่อยถามเมื่อสบโอกาสจะดีกว่า แจ่มจันทร์จึงพยักหน้าเล็กน้อยหวังว่านายชาติคงมองเห็นได้แม้จะอยู่ในความสลับ ก่อนขยับออกห่างแล้วปิดหน้าต่างมุ้งลวดไว้อย่างเดิม รุดมานั่งไว้ด้านหนึ่งมดเอาไว้เพื่อไม่ให้ชาวทางลม แล้วพาลค้นเคืองกณิศาที่จู้ๆ ก็มาแย่งพัดลมไป

นั่นต้องมალ่าปากเปิดหน้าต่างเพราะแกล้งคนเดียววันง้อย

นางสายบัวเตรียมตัวไปวัดแต่เช้าตรู่ เพื่อไปดูแลตระเตรียมภัตตาหารหวานคาวไว้ถวายเพลพระ และต้อนรับเพื่อนบ้านที่อาจแวะเวียนมาตอนกลางวัน บ้างมาช่วยตระเตรียมของไว้รับแขกที่จะมาฟังสวดในตอนค่ำ บ้างมาชวนพูดคุยให้คลายความทุกข์ใจ

นางสายบัวเดินผ่านห้องที่กณิศานอนก็ชะงักเพราะได้ยินเสียงเด็ก นางถอยกลับไปตะแคงหูฟังใกล้ประตูก่อนจะผลักเข้าไปเมื่อแน่ใจว่าเป็นเสียงร้องของเด็กหญิงที่กณิศาบอกว่าชื่อรวงข้าว

เด็กน้อยนั่งร้องไห้เบาๆ อยู่บนเตียง ดวงตาเบียดขมุนั้นแลกวาดอย่างหวาดผวา และเหมือนจะมองหาใครสักคน พอเห็นหญิงวัยกลางคนเปิดประตูเข้ามา เด็กน้อยก็เหมือนจะคลานมาหาทันที

“ว้าย! ไม่มาลูกเดี๋ยวดก” นางสายบัวร้องห้ามอย่างตกใจแล้วถลาไปถึงเตียง กอดเด็กหญิงที่ยังสะอื้นให้อยู่แนบอก ใจนางเองก็เต้นตุ้มๆ ต่อมๆ ยามคิดหวาดเสียวถ้าหากเข้ามารบกวนไว้มั้ทน

ประตูห้องนั้นเปิดออกอย่างรวดเร็วพร้อมร่างของกณิศาในชุดกระโจมอกผ้าขนหนูพรวดพรอดออกมาอย่างตกใจ ก่อนจะถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นลูกสาวของตนเองอยู่ในอ้อมกอดของมารดา

“ปล่อยเด็กเล็กๆ ไว้บนเตียงตามลำพังได้ยังไง ดินะไม่ตกลงมาหัวร้างข้างแตก” นางสายบัวตำหนิทันทีที่เห็นหน้ากณิศา แม้จะเห็นอยู่แล้วว่ากณิศา

มีสีหน้าตกใจอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

“คือ เมื่อก็รวงข้าวยังหลับอยู่ค่ะแม่ ก้อยเลยรีบไปอาบน้ำจะได้ไปช่วยที่วัดแต่เช้า” กณิศาบอก มันอาจฟังเป็นการแก้ตัว แต่มันก็คือความจริง แต่คำของมารดาทำให้ความตั้งใจของเธอต้องชะงัก รอยยิ้มที่พยายามมอบให้มารดาหุบลงด้วยความสะท้อนใจ

“อยู่บ้านเลี้ยงลูกไปเถอะ อย่าไปประจานฉันที่วัดอีกเลย”

“แม่” กณิศาพ้อเสียงหลง น้ำตาเอ่อล้นจนหลังรินออกมาผ่านร่องแก้ม โดยเธอเองอดกลั้นเอาไว้ไม่อยู่ เพราะคำพูดของมารดานั้นชี้ชัดว่ายังไม่ให้อภัยเธอเลย

สายตาแข็งกร้าวและติเตียนของนางสายบัวที่มองกณิศาอ่อนลงทันทีที่เห็นน้ำตาของลูก แต่เป็นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ความเจ็บปวดจากการกระทำของกณิศาในครั้งก่อนก็ย่ำเตือนไม่ให้นางใจอ่อน แต่ยังมีความปรานีอยู่บ้างที่เห็นความตั้งใจจะมาร่วมงานศพของกนกกรพิศสาว นางจึงพูดขึ้นเสียงเรียบ

“ใกล้เพลจะให้คนมารับ”

“ขอบคุณค่ะแม่” กณิศายกมือไหว้อย่างซาบซึ้งใจ รอยยิ้มบางๆ ปรากฏตรงมุมปาก อย่างน้อยแม่ก็มีทำที่อ่อนลง และเธอก็มั่นใจว่านางสายบัวยังตัดเธอไม่ขาด ไม่เช่นนั้นคงไม่สนใจลูกของเธอขนาดนี้ แม้เวลานี้นางสายบัวจะเมินไม่ยอมรับการไหว้ขอบคุณจากเธอ

“อาบน้ำเสร็จหรือยังละ เอาลูกแกไปเสียที่ฉันต้องรีบไปวัด” นางสายบัวบอกเสียงตวัดเล็กน้อย เมื่อพูดถึงวัดที่มีร่างไว้วิญญาณของบุตรสาวอีกคนรออยู่ กณิศารีบเด็กหญิงรวงข้าวมาอุ่น ก่อนบอกลูกเบาๆ

“บ้ายบายคุณยายสิลูก”

นางสายบัวอ้าปากจะท้วงอย่างถือสิทธิ์ไม่ยอมให้เรียกตนเองว่ายาย ทว่าแค่เด็กน้อยที่ร้องไห้สะอื้นอยู่เมื่อครู่หันมาส่งยิ้มจนเห็นฟันซี่เล็กๆ สีซีดำนหน้าพร้อมทำมือโบกไปมา ใจนางก็อ่อนนวยบ นิ้วมือเหี่ยวตามวัยจับแก้มยู่ๆ ที่ขึ้น น้ำตาของเด็กหญิงรวงข้าว แล้วยิ้มให้แม่ไม่พูดอะไรแต่นางก็โบกมือตอบก่อนจะเดินออกมาจากห้อง โดยกณิศายืนมอง ยิ้มด้วยความตื้นตันใจ

ชายหนุ่มผิวขาวสะอาดหน้าตาดีโรยที่กำลังกวาดศาลาตั้งศพหันไปมองตามเสียงรถยนต์ที่แล่นเข้ามาจอดด้านข้างของศาลา ก่อนที่คนโดยสารมาจะลงจากรถทีละคนสองคน และหญิงสาวที่อายุน้อยสุดในกลุ่มซึ่งทำหน้าที่ขับรถมานั้นก็เอ่ยทักทายเขาเสียงดัง

“คุณเคนทานอาหารเข้าหรือยังคะ จันท์ซื้อโจ๊กมาฝาก” แจ่มจันท์เดินตรงรี่เข้าไปหาพร้อมร้องห้ามและกำด้ามไม้กวาดในมือโดยจงใจทำให้ถูกมือขาๆ ของชายหนุ่ม

“ไม่ต้องทำคะ เดี่ยวมีคนมาทำเองแหละ ไปทานโจ๊กดีกว่านะคะ”

“ขอบคุณครับ ผมไม่หิว” เคนหรือชยธรปฏิเสชน้ำใจของแจ่มจันท์อย่างสุภาพ ชายหนุ่มพยายามชักมือกลับเพราะเริ่มรู้สึกถึงการถูปล้ำด้วยปลายนิ้วบนหลังมือเขา นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่แจ่มจันท์ทำเหมือนทอดสะพานให้ทำเขา ทุกครั้งที่แวะเวียนไปหากนกร แจ่มจันท์จะส่งยิ้มแล้วเดินวนยัดมาตักทาย พยายามมานั่งร่วมวงสนทนาทั้งที่ไม่มีใครเชิญ จนพักหลังๆ ยามไปหากนกรเธอจะชวนเขาไปคุยกันข้างนอก เพราะรำคาญแจ่มจันท์ที่ถ้าไม่มาร่วมวงก็จะคอยแอบมองครั้งแล้วครั้งเล่า

แม้กระทั่งเมื่อคืนก่อนกลับบ้านหลังพระสวดพระอภิธรรมเสร็จ เขานั่งอยู่ในศาลาเพราะยังไม่มีแก๊สขับรถกลับ แจ่มจันท์ที่เหมือนเตรียมตัวกลับก็เข้ามาพูดคุยกับเขา คำปลอบใจของเธอชวนให้คิดได้หลายแง่

‘คุณเคนฯ ยังไม่กลับหรือคะ ทำใจเถอะคะ เกิดเขาไปดีแล้ว ยังไงจันท์ก็อยู่เป็นกำลังใจให้คุณเคนนะคะ ถ้าเหงามากโทร. หาจันท์นะคะ จันท์ยินดี’

ยินดี คำนี้จะให้ตีความหมายไปเช่นไรกัน

ชยธรหลุดจากภวังค์เพราะแรงกดบนหลังมือ ชายหนุ่มหลบสายตาลงมองเห็นปลายนิ้วของแจ่มจันท์ นอกจากกดแล้วเจ้าหล่อนยังหมุนวนไปบนหลังมืออย่างมีความหมาย ชยธรดึงมือกลับค่อนข้างแรง อยากบอกแจ่มจันท์เป็นนัยว่าเขาไม่ชอบการกระทำเช่นนี้ของเธอ

“เชิญคุณจันท์ตามสบาย ผมอยากกวาดศาลาครับ” เขาทำตามทีบอกทันทีหลังชักมือกลับมาได้ โดยไม่สนใจว่าแจ่มจันท์จะยืนอยู่หรือเดินไปแล้ว แจ่มจันท์หรือยากิริตรึงใส่หูชายหนุ่มที่ทำเมินเฉยกับเธอเสียเหลือเกิน แต่ก็ทำ

ไม่ได้ หญิงสาวจึงเดินหนีออกมา ส่วนกับนางสายบัวที่เข้ามาหาชายหนุ่มที่เกือบจะได้เป็นลูกเขยอยู่แล้ว ถ้าหากลูกสาวของตนไม่ด่วนเสียชีวิตไปเสียก่อน

“เคนกินอะไรหรือยัง”

“ผมไม่หิวครับแม่” ชยธรเรียกมารดาของคู่รักว่าแม่อย่างเต็มปากเต็มคำ นั่นเพราะความสนิทสนมเข้าอกออกในบ้านนี้มาร่วมปีก่อนจะตกลงใจแต่งงาน กับกนกกร ตระเตรียมงานกันเสร็จเรียบร้อยแล้วที่เจ้าสาวก็มาด่วนจากไปเสียก่อน เขาได้ยื่นคนพูดซุบซิบกันในงานว่ากนกกรอาจหนัก ม่ายขันหมากมาครึ่งหนึ่งแล้วเพราะน้องสาวแย่งแฟนไป มาครั้งนี้ก็ไม่ได้แต่งงานอีกเพราะประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไปก่อน

ชีวิตคนเราเอาแน่เอานอนไม่ได้เสียเลย เช่นเดียวกับความรักของเขาที่มีต่อผู้หญิงสองคนก็มียันต้องพลัดพราก กนกกรจากไปด้วยอุบัติเหตุที่ไม่มีทางได้ หวนกลับมา ส่วนอีกคนแม้ความตายไม่ได้พรากเธอจากไป ทว่าเธอทำเขาเจ็บปวดยิ่งกว่าการตายจากกันเสียอีก นับว่าเขากับกนกกรก็ไม่แตกต่างกันนัก เพราะต่างมีความรักที่ผิดห้วงมาแล้วถึงสองครั้งสองครา

“ได้นอนบ้างหรือเปล่า หักใจบ้างเถอะลูก” นางสายบัววางมือบนท่อนแขนของชยธร เห็นใบหน้าชายหนุ่มอิดโรยเป็นอันมาก เขายืมให้นางเล็กน้อย ดูเป็นยืมที่ฝืนเสียเหลือเกิน แต่นางก็ยืมตอบแล้วเอ่ยอย่างห่วงใย

“กลับไปอาบน้ำอาบทำ กินอะไรเสียหน่อย หรือจะนอนสักคืนก็ดีนะเคน” นางเสนอ แต่ชายหนุ่มก็อ้าปากคำนันทันที

“ไม่ดีกว่าครับ ผมอยากอยู่ช่วยแม่ดูแลทางนี้มากกว่า”

“ไม่ต้องหรอก กลางวันคนไม่เยอะเท่าไร จะมีก็แต่ญาติๆ กัน ขาดตกบกพร่องเขาไม่ถือสากันหรอก เคนกลับไปอาบน้ำอาบทำเสีย แล้วนอนพักผ่อน เมื่อคืนไม่ได้หลับเลยสินี แล้วไอ้ชาติมันกลับมาอยู่เป็นเพื่อนตอนไหน ดึกหรือเปล่า” นางสายบัวถามด้วยความห่วงใย

เพราะงานศพในหมู่บ้านนี้และชนบทอีกหลายแห่ง ในตอนกลางคืนจะมีคนนอนเฝ้าศพที่ศาลา บ้างว่ากันพวกจิตใจต่ำซำมาชโมยเงินในปากคนตาย บ้างว่าอยู่เป็นเพื่อนกลัวศพจะเหงา บางพื้นที่จะมีวงไฟ วงโฮโล่เล่นไกลๆ เพื่ออยู่เป็นเพื่อนศพจนถึงเช้า บางพื้นที่ก็ตั้งวงตี๋มเหล้าพูดคุยกันจนเช้า แต่ปัจจุบัน

การดื่มสุราและการเล่นการพนันในวัดเป็นสิ่งต้องห้าม จึงมีแคนนอนเฝ้าจนถึงเช้า และชยรรก็รับทำหน้าที่นี้มาตั้งแต่คืนแรกแล้ว โดยมีนายชาติและชายฉกรรจ์อีกหลายคนผลัดเปลี่ยนกันมาอยู่เป็นเพื่อนทั้งคนเป็นและคนตายไปในคราเดียวกัน

“ไม่ตึกมากครับ คิดว่าน่าจะกลับไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จก็มาเลย” ชยรรจำเป็นต้องปดเพื่อไม่ให้นางสายบัวเป็นกังวลและตำหนินายชาติที่ได้รับคำสั่งให้มานอนเป็นเพื่อนเขา แต่นายชาติมาเอาตอนใกล้รุ่ง ย่องเข้ามาเบาๆ แล้วนอนห่างจากที่เขานอน คงกลัวเขาตื่นแล้วรู้ว่ามาเอาบ้านนี้ แต่ทว่าไม่รู้ว่าเขาหลับตาไม่ลง ปิดตาครั้งใดก็เห็นแต่ใบหน้าของกนกกร

“ทำอย่างที่ผมบอก กลับไปพักก่อน” นางสายบัวจะยืนยันจะยออีกครั้งด้วยความหวังดี

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับไปอาบน้ำก่อน ค่อยมาตอนใกล้ถวายเพลพระนะครับ” ชยรรเริ่มเห็นชอบตามที่นางสายบัวบอกแล้ว ถึงเขาไม่ยากนอน แต่ร่างกายอาจต้องการการพักผ่อน หรืออย่างน้อยการได้อาบน้ำให้ร่างกายสดชื่นขึ้นมาบ้างก็ดียิ่งดี และเขาก็ไม่ยากล้มป่วยเพราะไม่ได้พักผ่อนก่อนวันส่งกนกกรไปสู่สุคติ การตัดสินใจของเขาทำให้นางสายบัวยิ้มออกคลายความห่วงใยลงบ้างเล็กน้อย ก่อนรับไม้กวาดในมือว่าที่ลูกเขยที่จะเป็นได้แค่ว่าที่ไปตลอด เพราะลูกสาวของนางเสียชีวิตไปแล้ว

“เอ่อ เคน” ความตั้งใจบางอย่างของนางชะงัก มือที่ยกขึ้นหวังกักเรียกลดลง เมื่อตรึงตรงอย่างรวดเร็วแล้วรู้สึกเกรงใจชายหนุ่ม ทว่าเขาก็หันกลับมามองด้วยสายตาเต็มไปด้วยคำถาม แล้วถอยกลับมา

“มีอะไรครับแม่”

“ไม่มีอะไรจะ ไปเถอะ” นางสายบัวปฏิเสธ แต่ดูเหมือนชยรรจะไม่เชื่อเสียแล้ว เขายังจ้องหน้านางเหมือนรอคำตอบ แล้วถามย้ำ

“มีอะไรครับ”

นางสายบัวระบายลมหายใจซำๆ ไม่อยากรบกวณก็คงต้องรบกวณเสียแล้ว ในเมื่อกำลังเหมือนถูกคาดคั้นจากท่าที่อ่อนน้อมของชายตรงหน้า

“ขามาช่วยแะรับคนที่บ้านด้วยได้ไหม จะได้ไม่ต้องให้แจ่มจันทร์ย้อนกลับไปอีก”

“ใครหรือครับ”

“ก้อย” คำตอบเบาๆ จากปากนางสายบัวหยุดคำถามทุกสิ่งจากชายหนุ่ม เขาพยักหน้ารับทราบแล้วขอตัวทันที

เสียงเครื่องรับโทรศัพท์ส่งเสียงเจี๊ยบแจ้วอยู่ในโถงกลางบ้าน ประตูหน้าบ้านเปิดแง้มเอาไว้เล็กน้อย ส่วนในโถงนั้นมีแค่ร่างกระเจียวร่อยที่นั่งจุ่มปักส่งเสียงเหมือนอยากได้อะไรสักอย่างอยู่บนผ้าที่ปูกับพื้น รอบข้างเป็นตุ๊กตาและหมอนใบเล็กๆ

“แป็บหนึ่งนะลูก เดียวก็ได้หม่ำๆ แล้ว”

กณิศาส่งเสียงมาจากหลังบ้านซึ่งเป็นสวนครัว หญิงสาวชะโงกมองเติกน้อยที่ยังนั่งเล่นตุ๊กตาอยู่ที่เดิม แม้จะส่งเสียงเร่งเร้าเพราะถึงเวลาอาหารมือเข้าของแม่หนูแล้ว ก่อนหันกลับมาปิดเตาแก๊สแล้วตัดข้าวต้มและๆ ใส่ชามใบเล็ก เพราะการมากะทันหันและคนที่บ้านยุ่งกับงานที่วัด สิ่งทีพอจะหาได้ในตู้เย็นสำหรับประกอบอาหารให้ลูกก็มีแค่เนื้อหมูดิบที่เธอสับจนละเอียด กับผักทองขึ้นไม้ใหญ่ที่คงเหลือจากการประกอบอาหารในวันก่อนๆ นำมาใส่ลงไป ข้าวต้มเพื่อเพิ่มสารอาหารให้เด็กน้อย

กณิศาตบผักทองผสมกับข้าวกลายเป็นข้าวสีเหลืองทองดูน่ากิน และยังมิหุสลับที่บิดให้ละเอียดคลุกเคล้าผสมกันอยู่ส่งกลิ่นหอมยวนน้ำลาย หญิงสาวยกขึ้นมาใกล้จมูกแล้วสูดกลิ่นก่อนยี้มด้วยความภูมิใจ ที่สามารถทำอาหารให้ลูกได้ถึงขนาดนี้

“มาแล้วลูก” กณิศาเดินออกมาแล้วชะงักเมื่อเด็กหญิงรวางข้าวไม่ได้นั่งเล่นตุ๊กตาอยู่ที่เดิม

“วางข้าว รวงข้าว หม่ำๆ ลูก” เธอเดินแกมวิ่งจนมาถึงโถง วางชามข้าวแล้วเหลียวหา เพราะคิดว่าลูกน้อยคงลุกแล้วเดินเตาะเตาะไปที่ไหน แต่ไม่เห็น กณิศาเรียกเสียงดังขึ้น เริ่มใจไม่ดีเพราะปกติแล้วลูกสาวตัวน้อยจะวานอนสอนง่าย ให้นั่งเล่นตุ๊กตาหรือของเล่นคอยเวลาเธอทำอะไรทำอะไรก็จะเชื่อฟัง ไม่คลานหรือเดินไปไหนไกล แต่เวลานี้รวงข้าวไม่ได้อยู่ที่ซึ่งให้คอย กณิศากวาดตามองทั่วห้องอีกครั้ง สายตาไปสะดุดตรงประตูที่เปิดกว้างกว่าเดิม ไหว่ท่า

ความคิดว่าลูกน้อยจะพลอดินออกไปสำรวจพื้นที่ตามนิสัยอยากเรียนรู้ของเด็กวัยนี้ หญิงสาวรีบวิ่งออกไปหน้าบ้านทันที

“รวงข้าว...” กณิศะยังกะเมื่อออกมาพบว่าลูกอยู่หน้าบ้านจริงๆ แต่ไม่ได้อยู่ตามลำพัง รวงข้าวอยู่ในอ้อมแขนของใครคนหนึ่ง

๓

กณิศรีบไปรับเด็กหญิงวางข้าวมาอุ้มเอาไว้ มองชายหนุ่มอย่างตำหนิเล็กน้อยที่ทำเอาเธอตกอกตกใจ ด้วยการถือวิสาสะอุ้มลูกเธอออกมาเดินเล่นหน้าบ้าน

“วางข้าวต้องทานอาหารเช้าล่ะ” เธอบอกเสียงแกนๆ ก่อนเดินเข้าบ้าน และยอมเสียมารยาทที่ไม่ชวนนิพลเข้ามาด้วย เช้าๆ เช่นนี้เธอไม่รู้ว่าจะมาทำอะไรและมีธุระกับใคร น่าจะรู้ว่าคนทั้งบ้านไปอยู่ที่วัดกันหมด แต่เหมือนแขกที่ไม่อยากต้อนรับจะเดินตามเธอเข้ามาในบ้านด้วย

“คุณก้อยล่ะครับทานอะไรหรือยัง ผมซื้อปาต่องโก๋กับข้าวเหนียวสังขยา มา ขอแลกกับกาแฟสักแก้วได้ไหมครับ”

กณิศอยากจะทำอะไรสักอย่างให้หน้าเขาเสียจริงๆ ว่าไม่ว่างไว้อย่างไรว่าเธอกำลังจะป้อนข้าวลูก แต่เมื่อคิดถึงมารยาทและความมีน้ำใจของนิพลที่ซบถมาส่งเธอเมื่อคืน เธอจึงทำได้แค่การบอกให้เขารอเท่านั้น

“ขอฉันป้อนข้าวลูกก่อนนะคะ เดี่ยวจะไปต้มน้ำร้อนชงกาแฟให้” กณิศาอดประชดไม่ได้ และดูเหมือนนิพลจะยิ่งไปเล็กน้อยก่อนยืมผืนๆ ให้เธอ

“ผมคงรบกวนคุณก้อย อันที่จริงเป็นห่วงกลัวไม่มีอะไรรองท้องตอนเช้า

เพราะเห็นคนในบ้านไปวัดกันหมดนะครับ” นิพลพยายามบอกถึงความหวังดีของตนเอง ซึ่งก็เป็นเรื่องจริงเพราะตอนขับรถสวนกันนั้น เห็นรถจากบ้านหลังนี้มุ่งหน้าไปวัดโดยมีคนในบ้านนั่งในรถกันทุกคน

“ไม่ได้รับกวนหรือค่ะ เพียงแต่เด็กหิวก็ต้องให้กินก่อน ผู้ใหญ่อย่างเราๆ อดทนได้ไม่ใช่หรือคะ” เธอรีบออกตัวเพราะคิดว่าตนเองเสียมารยาทมากไปแล้ว

“อ้อ ครับๆ” นิพลยิ้มออกเมื่อภคินีไม่ได้มีท่าทีรังเกียจเขาแต่อย่างใด ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้หวายโดยไม่ต้องรอให้เชื้อเชิญ นั่งมองภคินีที่วางเด็กหญิงตัวน้อยลงบนผ้าที่ปูไว้ แล้วหันมาคว้าขนมข้าวไปป้อน เด็กน้อยอ้าปากกว้างรอรับข้าวต้มคำเล็กๆ ที่ภคินีป้อนให้ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างเพลิดเพลิน เขาอดไม่ได้ที่จะใช้สายตามองเรือนร่างของภคินี เลื้อยียดเข้ารูปสี่เหลี่ยมๆ กับกางเกงสีดำ ไม่ได้สะดุดตาอะไร แต่ทว่าดวงตาคู่ของเธอมองมาจากด้านข้าง ทรวงอกอิมดูซู้ซันเด่นชัดเมื่อไม่มีเนื้อเยื่อ หรือไขมันสะสมตั้งแต่ได้ราวมลงในช่วงตกเมื่อเบนสายตาไปมองแผ่นหลังที่วางบนสะโพกแนบตึง ไม่มีเนื้อเปลือยออกมาให้ช้ดตา เรียกได้ว่าแม้มีลูกแล้วรูปร่างภคินีก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากตอนวัยรุ่นเท่าใดนัก จะมีเปลี่ยนไปจนเห็นได้ชัดหรือดิ่งดูคล้ายตาเขาก็คือทรวงอกอวบอิมดันเสื้อผ้าออกมาจนเขายากสัมผัสนั่นเอง

นิพลนั่งมองภคินีอย่างชื่นชมอยู่พักหนึ่งก็สะทอนใจ ว่าตนเองกำลังใช้สายตาลวนลามภรรยาของชายอื่น แม้ภคินีคือหญิงสาวคนแรกที่เขาแอบรักแต่เขาก็ไม่มีสิทธิ์ แล้ววันสองวันนี้สามีของเธออาจตามมาก็ได้ หรือถ้าเทวัญไม่มา เพราะยังไม่กล้าสู้หน้านางสายบัวมารดาและญาติพี่น้องของภคินีเขาก็ไม่มีสิทธิ์คิดไม่ดีกับเธออยู่ดี เมื่อคิดถึงเทวัญขึ้นมา นิพลก็อดที่จะถามถึงไม่ได้

“เทวัญไม่มาด้วยหรือครับ” นิพลไม่รู้ว่คำถามของเขาไม่สมควรตรงไหน เพราะภคินีชายตามองเขาทันที แล้วส่ายหน้าโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ และเขาก็รู้ทันทีว่าเธอไม่ยอมให้พูดถึง เขาจึงขยับไปนั่งบนพื้นชอกภคินีป้อนข้าวเด็กน้อยต่อไป แต่ดูเหมือนว่าใกล้จะหมดเต็มที่แล้ว จนเมื่อภคินีป้อนข้าวคำสุดท้ายเขาจึงอาสาเอามาไปเก็บให้ แต่เธอก็ปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะไปต้มน้ำร้อนชงกาแฟอยู่แล้ว” ภคินีบอกพลางใช้

ผ้ากันเปื้อนเช็ดปากให้ลูกน้อย แล้วป้อนน้ำให้ดื่ม นิพลจึงอาสาอีกครั้ง

“งั้นผมช่วยดูน้องรวงข้าวให้ พาแกไปเดินเล่นข้างนอกได้ไหมครับ ดูเหมือนเมื่อกี้ชอบดูปลาในอ่างนั้นจังเลย” นิพลหมายถึงอ่างบัวที่เลี้ยงปลาหางนกยูงและปลาสดที่วางอยู่ตรงหน้าบ้าน กนิศามองอย่างลึกลับชั่วครู่ ก่อนพยักหน้าแต่ยังมีข้อเสนอ

“ให้แกเดินเองจะดีกว่า คุณแค่ช่วยระวังอย่าให้หกล้มแค่นั้นก็พอแล้ว”

“ครับ” นิพลยิ้มหน้าบาน เอ่ยชวนเด็กหญิงรวงข้าวซึ่งไม่มีที่ท่าว่าจะกลัวคนแปลกหน้าอย่างเขาเอาเสียเลย ดูอย่างเมื่อสักครู่เขาเห็นประตูเปิดแง้มอยู่ก็ถือวิสาสะเข้ามา เห็นแต่เด็กน้อยนั่งเล่นอยู่ไม่มีเงาของกนิศ แต่ก็ได้เสียงแว่วๆ มาจากในครัว พอเขาเข้าไปใกล้เด็กน้อยก็ยิ้มให้ พอเขายกมือยั่วหนูน้อยก็โผล่เข้ามา เขาก็อุ้มออกไปเดินเล่นหน้าบ้าน

นิพลคอยระวังไม่ให้เด็กน้อยหกล้มระหว่างเดินเตาะแตะดูปลาในอ่างบัวอยู่พักหนึ่ง กนิศาก็ออกมาพร้อมผาดก้าแพหอมกรุ่นและขนมที่เขาซื้อมา หญิงสาวเชิญชวนด้วยใบหน้ายิ้มแย้มให้ไปนั่งที่ชุดม้าหินอ่อนตรงศาลาหลังเล็ก ซึ่งเมื่อก่อนศาลาหลังนี้ยังไม่มี แต่จะว่าไปแล้วก็มีหลายอย่างที่เปลี่ยนแปลงไปสำหรับบริเวณบ้าน รวมถึงบ้านสร้างใหม่อีกหลังที่เรียกว่าอยู่บนที่ดินผืนเดียวกันแม้จะห่างออกไปพอสมควร เมื่อคืนกลับบ้านก็มีด่าไม่ทันได้สังเกต มาเมื่อเช้าตอนเยี่ยมมองออกไปนอกหน้าต่างจึงเห็นเข้า จะว่าแม่สร้างบ้านใหม่ก็คงไม่ใช่ แต่ถ้าแม่ขายที่ดินให้คนอื่นสร้างบ้านก็คงจะไม่เห็นมีเหตุจำเป็น แม่ไม่ขัดสนเงินทองขนาดตัดแบ่งที่ดินที่อยู่อาศัยให้คนอื่นแน่ๆ เพราะมันทำให้สนามกว้างมากๆ ของบ้านหดหายไป

ความคิดของกนิศายุติลงอย่างฉับพลัน เมื่อเห็นรถยนต์แล่นผ่านหน้าบ้านแล้วชะลอความเร็วลง ก่อนจะผ่านเลยไปแล้วจอดหน้าบ้านหลังใหม่ที่เราเห็น แต่ระยะห่างและต้นไม้ที่ปลูกเอาไว้ทำให้มองเห็นคนขับที่ลงจากรถไม่เห็น รู้แต่เป็นผู้ชายและเขากำลังเดินเข้าบ้าน

“บ้านแฟนคุณเกิดครับ สร้างเสร็จใหม่ๆ คงจะใช้เป็นเรือนหอ แต่เสียดาย” นิพลหยุดคำพูดเสียทันที เมื่อคาดในมือกนิศาร่วงลงพื้นเสียงดังจนเด็กหญิงรวงข้าวสะดุ้งและตามมาด้วยเสียงร้องไห้อย่างตลกใจ

แม้เสียงเถาในมือกนิศาคงจะไม่ได้ยินไกลมาถึงบ้านของชยธร แต่เสียงดังจ่าอย่างเสียงขลุ่ยและตกใจของเด็กเล็กก็ได้ยินถึงบ้านเขา ชายหนุ่มรีบเดินมาหยุดมองออกไปทางหน้าต่างบานเกล็ดทันที เห็นนิพลกำลังก้มลงเก็บอะไรสักอย่างบนพื้น ส่วนหญิงสาวกำลังอุ้มเด็กน้อยที่ร้องไห้เสียงดังอยู่ในอ้อมแขน และเธอกำลังพาเดินกลับเข้าไปในบ้าน ส่วนนิพลก็รีบตามเข้าไปติดๆ

ชยธรรำมือโดยไม่รู้ตัวกับภาพที่เห็น ไม่ต่างจากครอบครัวที่ประกอบไปด้วย พ่อ แม่ ลูก ถ้าเปลี่ยนจากนิพลเป็นแมว มันก็คือครอบครัวที่ดูมีความสุข ครอบครัวหนึ่งดีๆ นี่เอง ชายหนุ่มถอนหายใจพร้อมถอยห่างออกมา ภาระหน้าที่ของเขายังรออยู่ ทั้งที่บ้านหลังนี้และที่วัด

ใกล้เวลาที่จะถวายเพลพระเต็มทีแล้ว กนิศาทเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว แล้วรอคนมารับตามที่มารดาบอก หญิงสาวชะเง้อมองไปทางหน้าบ้านครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างรอคอยและเป็นกังวล เธอเชื่อว่ามารดาต้องทำตามคำพูด แต่กลัวว่าคนที่รับคำสั่งจะเกลี้ยเกลียว เพราะไม่อยากให้เธอไปในวัด คำพูดและท่าทีของแจ่มจันทร์บอกอยู่แล้วว่าไม่อยากให้เธอไปร่วมงาน ทั้งที่มันไม่ใช่การอะไรของตัวเอง กนกกรเป็นพี่สาวของเธอไม่ว่าความสัมพันธ์ในอดีตจะเป็นอย่างไร แต่เธอก็ต้องมาร่วมงานเพื่อขอโศกกรรมให้กันอยู่ดี แล้วถึงแม้จะไม่มีใครมารับ เธอก็จะไปเอง เมื่อคิดดังนี้ก็กนิศาริบดีเดินไปหิ้วตะกร้าใบเล็กที่มีของจำเป็นสำหรับลูกน้อย ไม่ว่าจะเป็นขวดนม น้ำสำหรับผสมนม และนมผงที่ใส่ในกล่องแบ่งไว้พอเหมาะสำหรับการชงหนึ่งครั้ง ข้าวมือเที่ยงที่ใส่กล่องเล็กๆ ผักก้นเปื้อน ผักอ่อมสำเร็จรูป และเสื้อผ้าอีกสองสามชุด

“ไปลูก เราไปกันเองก็ได้” กนิศาคู้มรวบข้าวพาเดินออกไปหน้าบ้าน แล้วต้องชะงักท่ากับรถเก๋งสีขาวที่แล่นเข้ามาจอดหน้าชานบ้าน หัวใจหญิงสาวเต้นไม่เป็นสำเพราะจำสีและรูปลักษณ์รถได้ รถที่แล่นเข้าไปจอดที่หน้าบ้านข้างๆ บ้านที่นิพลบอกว่าจะใช้เป็นเรือนหอของกนกกรกับชายที่เป็นสารถิ ซึ่งกำลังลงจากรถมองมาที่เธอ สายตาเขาไม่แตกต่างจากการมองคนรู้จัก ก่อนจะสลายมองเธอไม่ต่างจากคนแปลกหน้าเท่าใดนัก

“แม่ให้มารับ” เขาบอกเสียงเรียบ และอดไม่ได้ที่จะมองเด็กที่กนิศาคู้ม

อยู่ เด็กหญิงผิวขาวแก้มยุ้ยกำลังส่งยิ้มให้เขาเหมือนเป็นการทักทาย เขาจึงยิ้มให้แม่หนู และก็ไม่คาดคิดว่าเด็กน้อยจะทำท่าโผล่เข้าหาทั้งที่อยู่ใกล้กัน จนคนอุ้มถึงกับอุทานลั่นด้วยความตกใจ

“ว้าย! อะไรรู้อ” กณิศาผวยกมือที่หิ้วตะกร้ามาประคองลูกน้อยแทบไม่ทัน ในใจได้แต่ร้องว่าเกือบตกไปแล้วนะลูก แต่เด็กน้อยในอ้อมแขนยังดิ้นพยายามเหลียวไปทางคนที่มารับ พร้อมทำเสียงซึ่งเธอเข้าใจดีว่ารวงข้าวอยากจะให้ชยธรอุ้ม

คนแปลกหน้านะลูก ทำไมต้องกระดี๊กระด๊าขนาดนี้ ต้องอบรมใหม่แล้ว...กณิศาอยากบอกลูกอย่างนี้เสียเหลือเกิน แต่เด็กน้อยจะไปรับรู้อะไร ยิ่งรวงข้าวไม่เคยกลัวคนแปลกหน้าเสียด้วย ดูอย่างเมื่อเข้าต่อนิพลมาหาก็ก็นั่งอู๋มโดยไม่หวาดกลัว เป็นความผิดของเธอเองเสียกรรมังที่ชอบหอบหิ้วลูกไปไหนต่อไหน พบปะคนแปลกหน้าอยู่บ่อยๆ จนรวงข้าวชินกับการพบเจอคนมากหน้าหลายตา

ชยธรเห็นเด็กหญิงแก้มยุ้ยยังดิ้น และยื่นมือมาทางเขาหย้อยๆ และดูเหมือนกณิศาที่อุ้มลูกมือหนึ่งหิ้วตะกร้ามือหนึ่งแทบจะทานกำลังเด็กน้อยไว้ไม่ไหว เขาจึงรีบเข้าไปใกล้ส่งมือไปหาหนูน้อยทันที

“ไม่ค่ะ” กณิศาเบี่ยงหลบ ไม่ยอมให้เขาอุ้ม แม้รวงข้าวจะเหลียวตามและดิ้นพร้อมส่งเสียงกราดเกรี้ยวขึ้น อากัปกิริยาที่กณิศาเองก็ไม่เคยเห็นจนต้องส่งเสียงดูปรามออกไป

“รวงข้าว” ลั่นเสียงเรียกชื่ออย่างดุตัน เสียงร้องให้จกั้ดังขึ้น จนชายหนุ่มต้องรีบรับเอาไปอุ้ม หรือจะเรียกว่าแย่งไปจากมือเธอก็เป็นได้ แล้วยังตำหนิเธอเบาๆ

“ทำไมต้องดุเด็กด้วยนะ โอ๊ย! ไม่ร้องค่ะ รวงข้าว” เขาเรียกชื่อตามที่กณิศาเรียก พุดปอบเด็กน้อย และก็น่าแปลกใจนัก แคंपลอบเพียงเล็กน้อยอาการร่าเริงก็หายดลง แล้วยังส่งยิ้มสดใสให้เขาทั้งที่หน้าตาเบือนแก้ม ชยธรถึงกับยิ้มขันแล้วจับแก้มยุ้ยๆ อย่างเอ็นดูจับใจ

ส่วนกณิศานั้นมองอย่างไม่พอใจเท่าใด ไม่พอใจทั้งชยธรที่ดูเธอ และไม่พอใจที่รวงข้าวยิ้มตาหยีให้ชายหนุ่มเสียทันทีที่เขาอุ้ม...รวงข้าวจะรวงข้าว

“รีบไปกันเถิด ปิดประตูหน้าต่างเรียบร้อยแล้วหรือ” ชยธรรมเสียงเรียบ แม้จะเห็นแล้วว่าภคินิศาเพิ่งอุ้มเด็กออกมาจากบ้านแล้วยังไม่ได้ปิดแต่อย่างใด เมื่อเห็นหญิงสาวสายหน้าซำ เขาก็นึกไปรับตะกร้าในมือมาถือไว้

“ไปปิดประตูบ้าน” เขาพูดสั้นๆ ห้วนๆ เหมือนการออกคำสั่งก็ไม่ปาน จนมีความรู้สึกเหมือนถูกหญิงสาวส่งค้อนให้ ชายหนุ่มทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ เดินหิ้ว ตะกร้าและอุ้มเด็กหญิงน้อยๆ ไปที่รถ ส่วนภคินิศาก็รีบเดินไปปิดประตู ล็อกบ้าน เมื่อหันกลับมาก็พบว่าชายหนุ่มขึ้นนั่งบนรถเรียบร้อยแล้ว ภคินิศาจึงรีบตามมา ถึงแม้ไม่อยากไปกับชยธรรมแต่ก็คงปฏิเสธไม่ได้ในเมื่อมารดาให้เขามารับ และเธอก็ไม่มีเวลาอ้อยอิ่งไม่ยอมไปกับเขาอีกด้วยเพราะกลัวเวลาเพล ทว่าพอเธอจะก้าวขึ้นรถ รถก็อับของนิพลก็แล่นเข้ามาจ่อท้ายรถของชยธรรมทันที

“ผมจะผ่านวัดพอดีเลยแวะมารับครับ” นิพลรีบบอกเมื่อลงจากรถ แม้จะเห็นอยู่แล้วว่ารถของชยธรรมจอดอยู่และภคินิศากำลังจะก้าวขึ้นไป

หญิงสาวมีท่าทีลังเลในทันที ถ้าให้เธอเลือก เธออยากไปกับนิพลมากกว่า แต่รวงข้าวหนึ่งอยู่บนตักของชยธรรม และดูเหมือนเขาไม่ได้เปิดโอกาสให้เธอพูดหรือเลือกแต่อย่างใด เขาสตาร์ทเครื่องยนต์ ปิดประตูด้านคนขับแล้วมองกระจกส่องหลังเตรียมถอยรถ นิพลเองก็ดูหน้าใจอ่อนลงทันที ก่อนรีบพูดแก้เก้อ

“ที่แรกคิดว่าคุณน่าจะไม่มีรถไปที่วัด แต่ในเมื่อคุณเคนมารับแล้ว ผมก็สบายใจ ฝากบอกน้าสายบัวด้วยว่าผมอยู่เลี้ยงพระเพลไม่ได้ ขอโทษจริงๆ แต่ค่าๆ ผมจะเข้าไปฟังสวดนะครับ” นิพลบอกแล้วขึ้นรถถอยออกไปทันทีโดยไม่รอฟังคำใดๆ จากภคินิศา ส่วนหญิงสาวเองก็รีบเข้าไปนั่งในรถ เมื่อปิดประตูเรียบร้อยแล้วก็ส่งมือไปหาเด็กน้อยเพื่อให้มานั่งกับเธอ ทว่าเด็กหญิงรวงข้าวกลับผวากอดชยธรรมแน่นขึ้น พร้อมส่ายหัวอยู่แนบอกเขา จะเรียกอย่างไรก็ไม่ยอมเอายื้อเลย จนภคินิศาต้องเรียกเสียงดูๆ

“รวงข้าวมาที่แม่”

“ให้แกนั่งไปตรงนี้แหละ”

“ไม่ได้ค่ะ มันอันตราย” ภคินิศาแย้ง พยายามส่งมือไปรังเด็กหญิงออกจากอกของชายหนุ่ม แต่แม่หนุ่มน้อยก็ช่างสำคัญนักกอดแล้วกำเสื้อเขาเอาไว้แน่น พอเธอออกแรงดึงรวงข้าวก็ยิ่งกอดเขาแน่น ร้อนถึงชยธรรมต้องปรามการเล่น

ชักเย่อของสองคนแม่ลูก

“ระยะทางแค่นี้เอง ปล่อยให้หนึ่งกับพี่ที่ทะเละ” ไม่พูดเปล่าเขายังกำข้อมือของเธอด้วย และกณิศาที่มีปฏิกิริยาตอบสนองในที่ เธอรีบชักมือกลับสะบัดหลุดจากมือเขา แล้วขยับไปนั่งเสียจริตประตูด้านตนเอง ไม่คิดจะรับเด็กหญิงมานั่งกับตนเองอีกแล้ว ชยธรเห็นท่าที่รังเกียจของหญิงสาวแล้วขุ่นใจไม่น้อย แต่เขาไม่ได้พูดอะไร เลื่อนให้รวงข้าวหนึ่งบนตักเขาให้ตรงแล้วออกรถไปทันที กณิศารับรู้ถึงความเร็วของรถเมื่อถอยออกมาจากบ้านแล้วตั้งลำนั่นคงแล้วบนถนน

เส้นทางจากบ้านไปวัดแม่ไม้อีกไกลนัก ทว่าเมื่อความรู้สึกอึดอัดเริ่มมีบทบาทกับทั้งสองคน ระยะทางใกล้ๆ กลับมีความรู้สึกที่ใช้เวลาเดินทางนานเสียเหลือเกิน มีแต่เด็กหญิงรวงข้าวเท่านั้นที่ดูชอบบอชอบใจกับการได้จับพวงมาลัยรถ ส่งเสียงอย่างมีความสุขไปตลอดทาง

แจ่มจันทร์มองกณิศาตาขุ่นเขียวเสียทันทีที่รถของชยธรมาจอดแล้วหญิงสาวก้าวลงมาพร้อมเปิดประตูลังเพื่อหยิบตะกร้า ส่วนสารถีนุ่มอุ้มลูกของกณิศาลงจากรถ

“นี่ส่งสั้ยโรคจิต ชอบแย่งผ้าพี่สาว” แจ่มจันทร์หุบปากเอาไว้ไม่ไหว จึงถูกนางสาวรายตีแผ่เข้าที่ท่อนแขน พร้อมกับส่งสายตาปราม แจ่มจันทร์ทำเสียงจิกจิกอย่างขัดใจ ค้อนมารดาปะหลับปะเหลือก ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้มารดาและกระซิบกระซาบ

“ไม่ใช่แต่ฉันที่คิดหอกแม่ ดูคนอื่นๆ มองมันสิ สายตาสงสัยไม่แพ้ฉันหรอกนะ” แจ่มจันทร์บอกพร้อมกับบ๊วยไปให้มารดาดู สำร่ายมองตามแล้วถอนหายใจเบาๆ พร้อมพูดเพิ่มพ้ำ

“สงสารป้าบัว” สำร่ายส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วทำงานที่ค้างอยู่ต่อ เพราะไถ่เวลาที่พระจะมาแล้ว ส่วนแจ่มจันทร์ยังคงมองตามกณิศาและชยธรด้วยสายตาริษยา ก่อนจะพูดลอยๆ

“ฉันก็สงสารป้าบัว”

เมื่อหยิบตะกร้ามาหิ้วแล้ว กณิศาก็ส่งมือไปหารวงข้าวเพื่อจะรับมาอุ่น แต่เด็กหญิงกลับหันไปกอดคอชยธรแน่น พร้อมส่ายหน้าว่า

“รวงข้าวมาหาแม่” กณิศาพยายามพูดเสียงอ่อนเสียงหวานกับลูก ทว่าเด็กหญิงกลับบัดมือ ส่ายหน้าแล้วพูดตามประสาแต่ความหมายคือไม่มา ซ้ำยังหันไปกอดคอชยธรแน่นขึ้น เมื่อกณิศาจับตัวจะบังคับโดยการดึงมาจากอ้อมแขนของชยธร เด็กหญิงก็พยายามปีนหนี จนเธอต้องส่งเสียงเข้มใส่

“รวงข้าว!” สิ้นเสียงของกณิศาเด็กหญิงถึงกับสะดุ้งโหยงด้วยอาการตกใจ ก่อนปากบางๆ จะเบะออก ชยธรหันไปดูกณิศาในทันทีเช่นกัน

“ทำไมต้องทำเสียงดังด้วยนะก้อย” พร้อมกับกอดเด็กแล้วเอ่ยปลอบ

“โอ๊ย ไม่มีอะไรค่ะ ไปค่ะไปกับ...ลุง” เขาสะดุดคำพูดเล็กน้อยก่อนจะแทนตัวเองว่าลุง ทั้งที่ในความรู้สึกรบอกรับกับเขาว่าแทนตัวเองด้วยคำนี้ไม่ถูกต้อง

“ไม่ค่ะ ส่งแกมานี้” กณิศายืนยันจะอุ่นรวงข้าวเอง และเมื่อชยธรเองก็ไม่โอนอ่อนผ่อนตามจึงดูเหมือนการยื้อยุดเด็กน้อยเกิดขึ้น

“อยากให้คุณทั้งศาลาหันมามองหรือก้อย”

“ช่างคน เอาลูกฉันมานะ คุณไม่มีสิทธิ์” กณิศาไม่ฟังเสียง วางตะกร้าลงกับพื้นแล้วแย่งลูกมาจากชยธร ซึ่งเขาก็ปล่อยให้แต่โดยดีเพราะกลัวเด็กจะเจ็บตัว และเห็นท่าที่ไม่ต่างจากจงอางหวงไข่ หรือหมาแม่ลูกอ่อนของกณิศาก็ทั้งแปลกใจทั้งขัน แต่เขาอุ่นลูกเธอเป็นถึงขนาดนี้แล้วถ้าคนอื่นอุ่นจะหวงขนาดนี้ไหม

ความคิดของชยธรสะดุดลง เมื่อย้อนคิดไปถึงเมื่อเช้าตอนเขากลับไปอาบน้ำที่บ้าน นิพลอยู่กับกณิศาและลูกของเธอ ทำทางสนิทสนมไม่ได้หวงหวงเหมือนตอนนั้น ชยธรบดกรามอย่างลึมตัว ก่อนจะก้มลงหิ้วตะกร้าแล้วเดินเข้าไปในศาลาที่สายตาทหลายคู่มองมาอย่างสนใจ โดยไม่แยแสเสียงร้องไห้เบาๆ ของเด็กน้อยในอ้อมแขนกณิศาอีกเลย

ส่วนกณิศาเมื่อทำให้ลูกร้องไห้ก็สำนึกได้ หญิงสาวปลอบลูกเบาๆ เพื่อให้หยุดร้องพลงเช็ดคราบน้ำตา ตัวเธอก็ก้มหน้าตาซึมสงสารลูกไปด้วย แต่เรื่องจะปล่อยให้อยู่กับชยธรนานๆ เธอก็ไม่ชอบ จะว่าไม่ไว้วางใจเขาก็ไม่ใช่ ดูเขาอ่อนโยนกับรวงข้าวแม่เป็นการพบกันครั้งแรก แต่เธอกลัว ส่วนจะกลัวอะไรนั้นเธอก็ตอบ

ตัวเองไม่ได้เช่นกัน

ฉาปนสถานวัดที่ตั้งบำเพ็ญกุศลศพจนกรวันนี้อคลาล่ำไปด้วยผู้คน มองไปด้านไหนก็เห็นชุดดำไหวๆ ตามการเคลื่อนกาย จะมีสีขาวหรือสีอื่นซึ่งเป็นสีสุภาพและเหมาะสมสำหรับงานศพแซมบ้างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และถึงแม้จะเป็นวันเผาศพของหญิงสาววัยทำงานมิใช่คนชรา ก็มีคนมาร่วมงานอย่างหนาตา เพราะนางสายบัวนั้นเป็นมิตรกับเพื่อนบ้านทุกคน ไม่เคยถือโกรธกับการถูกนิทหาว่าร้ายในเรื่องที่ผ่านๆ มา เมื่อนางสูญเสียบุตรสาวคนโตไปอย่างไม่มีวันกลับ ชาวบ้านที่เคยนิทหาเคยยืมเยาะต่างก็มาร่วมงาน แม้บางคนจะตะขิดตะขวงใจอยู่บ้างก็ตามที

คนที่มาร่วมงานต่างทยอยลงจากเมรุเมื่อวางดอกไม้จันทน์แล้ว ชยธรและแจ่มจันทร์เป็นตัวแทนเจ้าภาพขอขอบคุณแขกและมอบของที่ระลึก นางสำรวคอยปลอบพี่สาวที่นั่งมองมาจากศาลา เพราะไม่มีประเพณีให้ผู้บังเกิดเกล้าและญาติสนิทที่อายุมากกว่าส่งศพลูกหลานแต่อย่างใด

ภคินิที่นั่งอุ้มลูกอยู่ในศาลาเล็กๆ ใกล้เมรุเช่นเดียวกับมารดา มองผู้คนที่ขึ้นและลงจากเมรุจนบางตาลงไปเยาะ จึงขยับจะลุกขึ้น เพราะเธอเป็นน้องถึงแม้ถูกกันไม่ให้ได้ทำหน้าที่ใดๆ แต่การขึ้นไปวางดอกไม้จันทน์และกล่าวโอโหสิกรรมครั้งสุดท้าย ย่อมไม่มีใครกล้ำมาห้ามเธอ หรือถึงแม้จะมีคนห้ามเธอก็จะไป แต่พอกภคินิลุกขึ้น นางสายบัวก็ท้วงขึ้น

“อย่าเพิ่งไป”

“แม่คะ ก้อยขอ แ่ไปวางดอกไม้จันทน์เท่านั้นเอง” ภคินิรีบพ้อทันที เพราะคิดว่ามารดาจะห้าม ทว่านางสายบัวกลับบอกว่า

“ไม่ต้องเอาเด็กไป” พร้อมกับส่งมือไปรับเด็กหญิงรวงข้าว ภคินิมิสีหน้าที่ดีขึ้นก่อนบอกกับลูกเบาๆ

“อยู่กับคุณยายนะคะ เตียวแม่มา” พร้อมกับส่งร่างเล็กๆ ไปให้มารดา แต่สำรวยกกลับยกมือเพื่อจะรับไปอุ้มแทน เด็กน้อยถึงกับสะบัดหนีจากที่เมื่อครูส่งยืมให้นางสายบัวแล้ว ผู้เป็นยายจึงหันไปบอกน้องสาว

“ไม่ต้อง ฉันอุ้มเอง หลาน...” นางสายบัวหยุดก็เหมือนเป็นคำต้องห้าม

ก่อนจะรับเด็กหญิงรวงข้าวมานั่งบนตักตนเอง แล้วมองตามหลังภคินีที่เดินไปอย่างเร่งรีบทันที

“ไม่ถามยายก้อยล่ะพี่บัว ผัวมันกลัวอะไรถึงไม่ยอมมา ถึงทำผิดมากมายขนาดไหน ถ้ามาเคารพศพคงไม่มีใครฆ่ามันหรอก”

“ไม่ได้ถาม คงไม่ว่าง” นางสาวบัวตอบเหมือนขอไปที น้ำเสียงห้วนสั้นแบบมะนาวไม่มีน้ำจนสำรวยไม่กล้าที่จะซักถามหรือพูดอะไรต่อ ได้แต่หันไปยิ้มแห้งๆ ให้เด็กหญิงรวงข้าวที่กำลังยิ้มกว้าง ดวงตากลมโตวาววับเหมือนจะยั่วอยู่ในที่ หากไม่ใช่เด็กอายุขวบเศษๆ นางสาวบัวจะเหมาเอาว่าแม่หนูน้อยกำลังเยาะเย้ยตนเอง

แจ่มจันทร์ในชุดเสื้อและกระโปรงสีดำเข้าชุดกัน ชุดที่มีราคาค่างวดพอสมควรซึ่งเธอตั้งใจซื้อมาใส่ในงานวันนี้โดยเฉพาะ เนื่องจากเสนอตัวกับนางสาวบัวผู้เป็นป้าไปแล้วว่าจะขอเป็นตัวแทนเจ้าภาพกล่าวขอบคุณแขกที่มาร่วมในวันฉาปนกิจพร้อมกับชยธร เมื่อนางสาวบัวอนุญาตแจ่มจันทร์จึงไปซื้อชุดนี้มาพร้อมการแต่งหน้าแต่งตาที่ดูจัดขึ้นจนผิดวิสัยการมาร่วมงานศพเช่นนี้ ก่อนออกจากบ้านนางสาวบัวก็ทักท้วงถึงสีสันทนใบหน้าที่จัดจ้านเกินงาม แต่แจ่มจันทร์กลับบอกกับมารดาว่า ถ้าแต่งหน้าอ่อนๆ เวลาถ่ายรูปคู่กับชยธรแล้วหน้าจะจืดไป รูปออกมาไม่สวยเท่าที่ควร ข้าเวลามายืนเคียงข้างชยธรยกมือไหว้ขอบคุณคนที่มาร่วมงาน แจ่มจันทร์ยังยิ้มกว้างจนปากแทบจะฉีกถึงใบหู แล้วคอยเรียกช่างภาพมาถ่ายรูปคู่กับชยธรเอาไว้เป็นที่ระลึกอีก ถึงแม้ชายหนุ่มจะพยายามบ่ายเบี่ยงหรือทำหน้าจ้องเธอก็ไม่สนใจ ยังชวนพูดชวนคุยยิ้มหวานให้จนเกินพอดี ทว่าเวลานี้แจ่มจันทร์หยุดยิ้มใส่จริตใดๆ ทั้งสิ้น แล้วมองภคินีอย่างไม่พอใจ

ร่างระหงในชุดดำเสื้อและกระโปรงเรียบๆ ของภคินีกลับดึงดูดสายตาหลายคู่ได้อย่างอัศจรรย์ ยิ่งเวลานี้ผู้คนทยอยลงจากเมรุจนเกือบหมดแล้ว ภคินีซึ่งเป็นคนหน้าตาสะสวยบวกกับรูปร่างสูงระหงในชุดดำจึงโดดเด่นและตกเป็นเป้าสายตาอยู่เพียงลำพัง

“เผาศพพี่สาวแท้ๆ ยังไม่ยอมให้ผิวมา คงละอายใจลืท่า ไ้อ้เทวัญก็เหลือเกิน ไม่ใช่ว่าพอมันโผล่หน้ามาแล้วใครจะฆ่ามันเสียเมื่อไหร่” แจ่มจันทร์ทำเสียง

หยัน ก่อนหันไปถามความเห็นของชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ใช่ไหมคะ”

“ไม่ทราบครับ” ชยธรสวนคำอย่างรวดเร็วเพราะไม่ชอบที่แจ่มจันทร์มัก
 นินทาหรือพูดจาตู่ถูกคนโน้นคนนี้ โดยเฉพาะหญิงสาวผู้ตกเป็นเป้าสายตาของ
 ใครหลายคนรวมถึงเขาด้วย ซึ่งยอมรับว่ากณิศาน่ามองขึ้น อิมเอิบและมีน้ำมี
 นวลขึ้น เขาไม่แน่ใจว่าผู้หญิงที่มีลูกแล้วจะเปลี่ยนแปลงไปทุกคนหรือไม่ แต่เท่า
 ที่เห็นมาส่วนใหญ่จะเปลี่ยนแปลงในทางที่แย่ง ปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนดูผิดกับ
 สมัยเป็นโสดเป็นสาวรุ่นมาก แต่เมื่อเขาเองก็ยังมีสิ่งคาใจและใครรู้ ชายหนุ่มจึง
 พูดกับแจ่มจันทร์เสียงอ่อนโยนลง

“เขาอาจติดธุระสำคัญมั่งครับถึงมาไม่ได้”

แจ่มจันทร์คลี่ยิ้มบางๆ ทั้งที่เมื่อครู่สะอึกและหน้าคว่ำกับเสียงตอบหัวนๆ
 ลั่นๆ แต่พอเขาพูดกลับมาเสียงอ่อนโยนแจ่มจันทร์ก็คิดว่าเขาคงสำนึกได้และ
 สนใจความรู้สึกเธอพอสมควร และไม่แปลกที่คนอย่างแจ่มจันทร์จะคิดไปว่า
 เพราะวันนี้เธอแต่งเนื้อแต่งสวยจนผิดหูผิดตาและชยธรรอาจสนใจเธอขึ้นมาบ้าง
 ก็ได้

“ถ้าติดธุระมันต้องบอกป๊าแล้ว นี่ไม่พูดถึงสักคำคงละอายใจ ป๊าก็
 ใจเด็ดชะมัดไม่ถามถึงเลยล่ะ” แจ่มจันทร์บอก ยิ้มตาวาวใสจรัสจะก้านแต้มที่
 แล้วรีบเสนอ

“แต่ถ้าคุณเคนอยากรู้ จันทรไปสืบให้เอาไหมคะว่านายเทวัญมันหัวหด
 อยู่ที่ไหน แต่ตลกที่หนึ่งก้อยมันบอกจันทรว่านายเทวัญพามันไปอยู่เมืองนอก ถ้า
 บ้านนอกหรือแถวชายแดนจันทรจะเชื่อเลยล่ะ” แจ่มจันทร์พูดจบก็หัวเราะคิก
 เสียเอง

ส่วนชยธรได้แต่เงยเงย สบตาหญิงสาวผู้ถูกกล่าวถึงที่เดินลงบันไดผ่าน
 มาและคงได้ยินเต็มสองหู ทว่ากณิศาไม่ได้พูดอะไร มีแต่สีหน้าระอาและกดมูม
 ปากเหมือนจะหยันเขาที่ฟังแจ่มจันทร์พาล่ำ จนชายหนุ่มอยากจะบอกออกไป
 ทันทีว่าเขาไม่ได้เชื่อและคิดตามที่แจ่มจันทร์บอก แต่ทำได้แค่คิดเมื่อกณิศาเดิน
 ผ่านไป และแจ่มจันทร์ก็สะดุดเสียงหัวเราะของตนเอง หุบปากแทบไม่ทันเมื่อ
 เห็นคนที่ถูกนินทาเดินผ่านไป เธอหันมามองชยธรแล้วยิ้มแหยให้ ก่อนจะ

ชักชวนเขาขึ้นไปวางดอกไม้จันทน์เพราะไม่มีแขกให้ขอบคุณอีกแล้ว
“ไปวางดอกไม้จันทน์กันเถอะค่ะ”

ที่นอนหนานุ่มบนเตียงขนาดไม่ใหญ่มีสองร่างหยอกเย้ากันอยู่ หญิงสาวในชุดนอนเสื้อแขนสั้นและกางเกงขายาวสีฟ้าอ่อนไร้ลวดลายใดๆ นอนหงายชันเข่ารองรับร่างกระฉ่อยร้อยที่หัวเราะคิกคักตามจังหวะการขยับขาขึ้นลงของผู้เป็นมารดา กณิศาจับสองแขนของรวงข้าวทางออกท่าประหนึ่งปีกยามโบยบินของเจ้านกน้อย แล้วดึงเข้าเข้ามาใกล้หน้าอก สลับไปกับยืดออกไปไกลที่สุดเท่าที่จะรองรับน้ำหนักของรวงข้าวได้ ทำสลับกันอยู่อย่างนี้ รวงข้าวหัวเราะชอบใจและร้องแรงเมื่อเธอทำเหมือนหมดแรง จังหวะการขยับขาช้าลง

“ไม่ไหวค่ะ แม่เหนื่อย เมื่อยขาด้วยพักก่อนนะ” กณิศาบอกลูก แม้จะเห็นใบหน้าเล็กๆ นั้นส่ายไปมาอย่างไม่ยอมก็ตามที่ การเล่นกับลูกแบบนี้เท่ากับการได้บริหารสัดส่วนของเธอไปในตัว โดยเฉพาะเอวและหน้าท้องที่ได้มาตอนตั้งครรภ์ เมื่อคลอตรวงข้าวออกมาโชว์ว่าส่วนเกินจะอันตรายกันไปหมดเสียทันที ทุกอย่างต้องใช้เวลา ไม่ว่าจะเป็นน้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น ไขมันพอกพูนตามจุดต่างๆ ที่ได้มาจากการกินอาหารบำรุงเด็กน้อยในครรภ์ สัดส่วนที่เปลี่ยนแปลงไปด้วยการขยายใหญ่ในบางจุด เมื่อแรกที่คลอตลูกตามธรรมชาติใหม่ๆ การให้นมลูกด้วยตนเองทำให้น้ำหนักเธอลดลงได้มากที่สุดทีเดียว ไหนจะการดูแลเลี้ยงและทำทุกอย่างคนเดียว การที่ต้องอดหลับอดนอน พักผ่อนไม่เต็มที่ยิ่งเสริมให้น้ำหนักตัวส่วนเกินหายไปอย่างน่ายินดี การทำงานบ้าน การเล่นกับลูกก็ไม่ต่างจากได้ทำกายบริหารกระชับสัดส่วนจนมาถึงปัจจุบัน

กณิศามองหน้าลูกน้อยที่กำลังยิ้มโഴยพินซีเล็ก พร้อมขยับตัวโยกไปมา กระตุ้นให้เธอเล่นด้วยอีกครั้ง แต่แทนที่เธอจะขยับขาทำท่าบินให้รวงข้าว กลับเหยียดขาตรงแล้วกอดลูกเอาไว้กับอก

รวงข้าวเป็นของแม่คนเดียว

ก๊อ! ก๊อ! ก๊อ!

กณิศาเหลียวไปมองบานประตูที่ถูกละเคาะ ประตูนั้นเธอไม่ได้ล็อกแต่อย่างใด และรู้ได้ทันทีว่าใครเป็นผู้เคาะ

“แม่หรือคะ” หญิงสาวถามออกไปแม้จะมั่นใจ เพราะรู้ว่าถ้าเป็นแจ่มจันทร์จะไม่มีโอกาสประตูปะตูแต่อย่างใด ส่วนลำรายนั่นไม่ได้มีฐานะปังกับเธอแน่นอน กณิศาวงลูกน้อยลงบนเตียงแล้วกำซับบาๆ

“คอยตรงนี้นะคะอย่าชน เดี่ยวตกลงไปแม่ไม่โอ้นะคะ” บอกลูกน้อยแล้วเธอก็รีบไปเปิดประตูแม้ยังไม่ได้ยินเสียงตอบแต่อย่างใด เมื่อบานประตูเปิดออกนางสายบัวยืนอยู่หน้าห้องจริงตามคาด กณิศายิ้มให้มารดาทันทีแต่ดูเหมือนสายตานางสายบัวจะมองผ่านไปเบื้องหลังของเธอ กณิศาจึงเหลียวมองตาม รวงข้าวไม่ได้นอนอย่างที่ตั้งกลับลุกขึ้นนั่งมองมาตาแป๋ว

“ประมาท” นางสายบัวพูดลอยๆ แต่กณิศารู้ดีว่าแม่ตำหนิตน ที่ปล่อยเด็กหญิงวัยกำลังซนไว้บนเตียงตามลำพัง หญิงสาวแอบดีใจที่แม่ยังห่วงใยหลาน แม้มีท่าทีห่างเหินหรือบางครั้งยังพูดให้เธอน้อยใจอยู่บ้าง

“ไม่ตกหรอกค่ะ” กณิศาบอกมารดา แต่ก็รีบเดินกลับมาที่เตียง พุดกับลูกอย่างดีใจ

“คุณยายมาหา หวัดดีคุณยายก่อนค่ะ” น้ำเสียงยินดีใสซดุด และมือที่ยื่นไปจะอุ้มรวงข้าวจะงักกับคำของนางสายบัวที่ตั้งขึ้นข้างหลัง

“แกจะกลับไปเมื่อไหร่”

“อะไรนะคะแม่” กณิศาถามเสียงเครือ ภาวนาให้หูเธอฟาดไป แต่มันไม่เป็นดังนั้น นางสายบัวพูดชัด

“พู่นี่จะให้คนไปส่งขึ้นรถ”

“แม่!”